

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 5

Ročník LX

Září / říjen

Number 5

Volume LX

September / October

2012

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved PP 239732-00003

XX

**THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617**

28. říjen

28 - 10 1918

Dobová pohlednice

OBSAH

Slovo starosty a pokladníka	6
Ohlasy čtenářů	8
150 let od skvělé myšlenky	9
Ještě slovíčko o Sokolu	11
Z dětského karnevalu	14
Cesta do hlubin pouště	17
Zprávy z konsulátu ČR	18
Serbian Soko Federation	18
Žalov	20
Letem světem	20
Sheik Feiz Mohammed	23
My first steps in Australia	24
Kino Ponrepo	28
Hádkový koutek	29
Humor	30
Česká příjmení	31
Perly a perličky	36
Arctic Sea Ice in death spiral?	38
Na pomoc právníkům MV	39
Rozplývání sydneyjské šedě	42
Z tajů krás české řeči	44

VĚSTNÍK

Dvouměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Výhradně si právo
články upravit.

Redakční rada:
B Šindler, P Čermák,
M Daňková

Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:
petevasyd@hotmail.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

**Příští uzávěrka Věstníku:
7. 11. 2012
(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

Z PERA STAROSTY

Milé sestry a milí bratři,

Rád bych především vyslovil dík a obdiv sestře Zoře Kašpárkové z Canberry za její obětavou sokolskou činnost. Sestra Kašpárková se zúčastňuje jako cvičenka všech sokolských sletů s velkým západem a obdivuhodnou radostí a svěžestí.

Naše sydneyjská jednota má na pořadu uspořádat během zbytku tohoto roku několik akcí včetně oslav 28. října, loutkového divadla, vepřových hodů, dětské sokolské nadílky s Mikulášem, andělem a čertem a silvestrovské zábavy.

Nazdar Jan Jelínek

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili předplatné v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Jen poštovné do zahraničí za ročních 6 čísel bylo opět zvýšeno na 28.20 AUD. Prosíme zahraniční odběratele, aby nám laskavě v budoucnu zasílali 30 AUD místo dosavadních 25 AUD, pokud si to ovšem mohou dovolit. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 7. 2012 do 31. 8. 2012 celkem \$225; fond na údržbu Národního domu \$5. Mnoho díky všem dárcům.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2012 JSOU NYNÍ SPLATNÉ A MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2012.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012. je \$25 v Austrálii a \$30 v zámoří.

Vydání od 1. 7. 2012 do 31. 8. 2012 celkem \$4,977.58, z toho mimořádné \$538.45 za výměnu poškozených dveří v tělocvičně.

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„**SOKOL SYDNEY LTD**“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „**Money Order**“ je teď jediný „**Payee**“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011:

Franc P&M	50	Brychta O	50	Fiala O Dr	25
Černá M	30	Anonym (2x)	75		

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2012 VĚSTNÍK \$25?

**Advokátní kancelář v Praze poskytuje
právní pomoc v České republice**

Kontakt: e-mail: astara@astara.cz

Ohlasy čtenářů Věstníku

...Rád bych si opět předplatil Věstník. V hospodě jsem dostal květen/červen, který mě zaujal. Kdybych mohl dostat další čísla, budu rád. Posílám šek na \$50 na zbytek roku a příspěvek. Časopis se mi líbil, i jsem se zasmál.

S pozdravem Karel Lang Artarmon NSW

Přišla nám i pohlednice z Čech:

Trávíme poslední léto na chalupě v Pošumaví nad stránkami Vašeho nového Věstníku. Šolcovi – Jitka Scholz SKU Sokol Mnichov.

A připsáno: Smekáme jak před jeho úrovní tak názorovou jasnozřivostí.

Radomír a Marie Šolc, TJ Sokol Praha - Dejvice

A od našeho někdejšího starosty bratra Jardy Krejčíka:

... Právě jsem se ve čtvrtek vrátil z Hong Kongu a Thajska, kde jsme byli na dovolené. Cesta na šampionát byla pro náš veslařský tým neočekávaně úspěšná; vrátil jsem se zpět s titulem mistra světa v kategorii Masters mix 200 m, což je kategorie přes 40 roků a přidali jsme k tomu stříbrnou na 500 m. Podle pořadatelů to byla největší událost tohoto druhu a prý tam mělo být včetně doprovodu asi 6000 účastníků. Trvalo to celkem 4 dny. Zasilám nějaké foto, jestli chcete něco použít do Věstníku.

Zdraví a nazdar Jerry

GRATULUJEME!!!

150 let od skvělé myšlenky sokolské (Dokončení)

Petr Andrlé Neviditelný pes 11. června 2012

Křídla sokolí I

Označení „sokol“ se oficiálně začalo používat až v roce 1864 na návrh Emanuela Tonnera, který se nechal inspirovat u Jihoslovanů, kteří „sokoly“ nazývali své hrdiny. Tito dravci pro ně představovali symbol síly, rychlosti, cti a čestného boje. *„Jméno spolku je původu jihoslovanského. Sokol znamená Slovanu v přeneseném, tedy básnickém slova smyslu bohatýra tělem i duchem. Sokolská myšlenka byla postavena na helénské době za Perikla.“*

Emanuel Tonner (1829-1900) český pedagog, novinář, překladatel a politik. Měl hluboké znalosti české historie, hlavně třicetileté války, a populární formou ji zpracoval v Matici lidu pro širokou veřejnost. Dějiny pro něj nebyly jen sbírkou starožitností, ale snažil se pochopit jejich vůdčí myšlenku a přinést z nich aktuální poučení pro současnost. Zastával se slovanské vzájemnosti, zejména česko-polských vztahů, které podpořil knihou Poláci a Češi. Z latiny přeložil spisy Res publica bohema (Pavel Stránský), Obrana jazyka českého (Bohuslav Balbín) a Bellum bohemicum (Ondřej Haberveš z Habernfeldu).

Emanuel Tonner

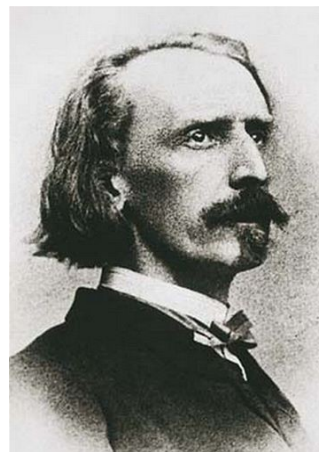
Josef Barák

Muž, který navrhl, aby namísto původního ZDAŘ BŮH Sokolové používali pozdrav NAZDAR, se jmenoval **Josef Barák** (1833-1883). Vynikající český básník, novinář a vlastně vůdčí postava spisovatelské družiny májové. V roce 1858 se mladí čeští literáti představili veřejnosti literárním almanachem s názvem Máj. Redaktorem tohoto dílka byl Josef Barák, ačkoli hlavními iniciátory byli Neruda s Hálkem. Jenže ještě jim v té době nebylo (dle zákona) potřebných čtyřadvacet let.

Dnes je jeho jméno známé jen užšímu kruhu zájemců o české dějiny. Neprávem, neboť, jak o něm napsal ve svých vzpomínkách spisovatel A. Stašek, *„svými náhledy předbíhal svou dobu, což bývá vždy známkou duchů nad obecnou úroveň vynikajících“*. A jak Josef Barák přišel na to Nazdar? Je to taková krásná, typicky česká hříčka. Někdy se také používá zdvojnásobení Nazdárek.

14. dubna 1851 byla vyhlášena sbírka na podporu vybudování Národního divadla. Na pokladničkách výběrčích byl nápis „Na zdar Národního divadla“. A výběrčí se začali představovat slovy Na zdar, čímž vznikl vlastně název Nazdar. Nu, a protože se vybíralo i na Moravě, ve Slezsku i na Slovensku, pozdrav nazdar byl všeobecně rozšířen. A tak se stal pozdravem sokolským. Měl Josef Barák velmi dobrý nápad. Později se tento pozdrav proslavil v první světové válce díky rotě NAZDAR složené z českých dobrovolníků, která tvořila základ československých legií ve Francii.

Josef Mánes svého času portrétoval Jindřicha Fügnera a jeho ženu. Od té doby byli přáteli. Miroslav Tyrš se s Mánesem seznámil při jedné návštěvě u Jana Evangelisty Purkyně, kde byl Mánes hostem. Navíc Tyrš obdivoval Mánesovy ilustrace v Rukopise Královédvorském. V nich viděl ideální typ českého muže a ženy. Tehdy nikdo netušil, že RKZ je falzifikát, konec konců není to zcela jasné ani dnes. Fügner se tehdy obrátil na Mánesa, aby vytvořil důstojný prapor pro tělocvičnou jednotu. Mánes jej vymaloval olejem na čisté hedvábní. *„Prapor Sokolstva je oživen „hřebíčkovým květem“, který na obrovnávkách jihomoravských chalup často nalézáme.“* K Sokolu patřil a patří též kroj; jeho červenou garibaldijskou košili navrhl Jindřich Fügner a Mánes to akceptoval.

Josef Mánes

Tisíce dalších sokoloven

Starosta jednoty Jindřich Fügner koupil pozemek v blízkosti Slepé brány v ulici Hradební (dnešní Sokolská č. p. 1437 nedaleko Václavského náměstí) a vyzval členy, aby pomohli ve stavbě vlastní tělocvičny – sokolovny. V jednom letním dni přesvědčil architekta Vojtěch Ignáce Ullmanna, aby nechodil z tělocvičny domů a usedl k rýsovacímu prknu. Ráno byl projekt hotov.

V červenci 1863 se začalo s výkopy a v prosinci téhož roku se v nové sokolovně začalo cvičit. Osvědčila se dobrovolná práce i peněžní dary ve prospěch sokolovny. Tímto způsobem byly pak postaveny v této zemi tisíce dalších sokoloven. Stavba sokolovny byla neobvyklá a předběhla svou dobu jednak rozlohou tělocvičného sálu (1.100 m²), který je nyní označován jako Fügnerův sál. Tělocvična je i místem kde se pořádal 1. sokolský maškarní ples (1865), o kterém ve svém fejetonu psal Jan Neruda, a který byl nazván Šibřinkami. Ty se staly tradičním sokolským plesem a v mnoha sokolských jednotách jsou pořádány dodnes. V sokolovně byly nejen kanceláře, ale i byty pro činovníky Sokola. Její výstavbu uhradil Jindřich Fügner a také stavbu spolku odkázal.

Sokolské slety

Sokolské slety považovali zakladatelé spolku za mezinárodní slavnosti ducha i těla. Tyrš sám onu myšlenku považoval za jisté vzkříšení myšlenek olympijských. Cvičence považovali Sokolové za posly míru, porozumění, za vyslance snášenlivosti a mravního souznění. Tomu pozdější organizátoři socialistických Spartakiád nemohli v žádném případě porozumět.

Sokolové na Šarce 1864

I. slet 1882 byl uspořádán v červnu 1882 na Střeleckém ostrově. Před 2 500 diváky zacvičilo 696 cvičenců, Prahou prošel průvod 1 600 krojovaných Sokolů.

II. slet 1891 se povedlo uskutečnit až jako doprovodnou akci Jubilejní výstavy 1891. Čtyřdenního sletu ve dnech 27. června až 30. června se zúčastnilo 2 310 cvičících Sokolů, v průvodu Prahou pochodovalo 5 520 Sokolů v krojích.

III. slet 1895 byl uspořádán ve dnech 28. června až 1. července 1895 a zahrnoval hromadné cvičení 4 000 mužů, v průvodu Prahou šlo 7 533 krojovaných mužů.

IV. slet 1901 na Letenské pláni, kde byl vytvořen areál pro 22 000 diváků a 6 000 cvičenců. Do různých cvičení se zapojilo zhruba 9 000 cvičenců a poprvé i ženy. V průvodu Prahou pochodovalo přes 11 000 Sokolů.

V. slet 1907. Hlavní sletové dny byly od 28. června do 1. července opět na Letenské pláni, cvičilo a tančilo přes 10 tisíc mužů a žen z jednot celého světa.

VI. slet 1912. Na Letenské pláni byl upraven areál 14 hektarů s tribunami pro 10 tisíc diváků. Bylo zajištěno ubytování pro 40 000 návštěvníků. V průvodu šlo 17 212 sokolů z mnoha zemí světa s prapory a hudbou.

VII. Slet 1920. Sletová aréna byla vybudována na rozloze 128 669 m², tribuny pojaly 100 000 diváků. Hlavní cvičení sokolů byla 27. až 30. června, své sestavy předvedlo postupně 50 000 cvičenců včetně armády. Sletu věnoval velkou pozornost prezident republiky T. G. Masaryk, který přijížděl na sletová cvičení z blízkého Pražského hradu na koni.

VIII. slet 1926. Hlavní cvičení byla na Strahově ve dnech 4. - 6. července 1926, cvičilo zde postupně 144 863 cvičenců před přeplněnými tribunami. V průvodu Prahou pochodovalo 50 000 sokolů.

IX. slet 1932 byl věnován 70 výročí vzniku Sokola a 100 výročí narození Dr. Miroslava Tyrše. Hlavní sletové dny zde byly začátkem července, cvičilo 188 000 cvičenců, ve třech průvodech Prahou šlo 104 000 Sokolů z celého světa.

X. slet 1938 měl hlavní cvičení na Strahově počátkem července 1938. Průvod Prahou trval 4 hodiny a stal se národní manifestací Sokolů před nastupujícím fašismem.

XI. slet 1948. Po desetileté přestávce způsobené II. světovou válkou byl hlavní program v druhé polovině června. Na ploše se vystřídalo 118 000 cvičenců, které denně sledovalo 200 000 diváků. V průvodu pak pochodovalo 75 000 sokolů, 9 000 hostů a 933 jezdců na koních.

JEŠTĚ SLOVÍČKO O SOKOLU JAKO O NEJSTARŠÍM ČESKÉM SDRUŽENÍ

Bořek Šindler

My Češi sami o sobě předobře víme, jak na sebe umíme vzájemně nevražít, a jak se dovedeme mezi sebou vehementně přít. Rozkol jako by nám byl druhou přirozeností a hádky jako by byly naším živlem. Je tedy právě proto s podivem, že jsme si před stopadesáti lety dovedli vytvořit spolek, jenž nám přetrvává až do dnešního dne: SOKOL. Habsburská Vídeň Sokolu nikdy nepřála. Sokol se dočkal urputného pronásledování ze strany rakouské vlády během první světové války, tisíce sokolů bylo za německé okupace vězněno a umučeno v koncentračních táborech, a sokolovny byly Němci uzavřeny. Sokol byl na půdě samého Československa za bolševické éry proměněn na povinnou tělocvičnou státní organizaci a jako samostatné sdružení přežíval jen v exilu – ale přesto Sokol letos důstojně oslavil stopadesáté výročí svého trvání. Není to přímo kouzelné?

Když dnes našinec uváží, že oba zakladatelé Sokola byli vlastně vychováni v německém prostředí a dobrali se českého uvědomění až během života, a že Sokol jako tělocvičná národní organizace vešla jejich zásluhami a nadšením v život za poměrně krušných podmínek během panování habsburských monarchů českému snažení nijak příznivě nenakloněných, nemůže než prostě uctivě smeknout klobouk a složit poklonu jejich snaze. Jaké podmínky v tom roce 1862 v českých zemích panovaly? Naše země byly tehdy ovšem podstatnou součástí rakouské kontinentální evropské velmoci. Rakouská říše spravovaná vídeňskou monarchií ještě tehdy byla na úrovni mocného Pruska, ponapoleonské Francie, a Vídeň vládla i značné části severní Itálie. Nemohla se už měřit se světovou velmocí Británií, vynikala však vysoko svým zřízením rozhodně jako poměrně benevolentní konstituční monarchie nad zpátečnické carské Rusko, i když se vláda carů tehdy stále ještě vyhřívala v jasu paměti rozdrčení Napoleonových vojsk. Vídeň byla tou dobou vyhledávanou oasou vysoké úrovně kulturního života, a byla nesporně jedním z hlavních evropských středisek umění, hudby, filosofie, vznešené šlechty, a i načechráného požívačnictví. Praha v jejím stínu naopak jenom závistně živořila jako provinční město druhé třídy, jako město již před staletími zbavené všeho lesku někdejší habsburské metropole doby rudolfínské šestnáctého století. Degradovaná a poněmčená Praha jakoby postávala v ušmudlané zástěrce stydlivě v ústraní, jako opravdová Popelka.

V roce 1862, když sokolové slavnostně zahajovali první připažování, předpažování, zapažování, upažování, přeskoky přes kozy a vzpory na bradlech, v tom roce si Praha teprve počínala jakoby znovu protírat zrak. Uvědomování si vlastní identity a touha po samostatnosti, ba vůbec českosti, ještě zdaleka tehdy nenabylo konkrétních všennárodních rysů. Venkov nikdy nepřestal hovořit mateřskou češtinou, to ale nepostačovalo k samostatné existenci. Budoucí „osvoboditel“ a zakladatel republiky, Tomáš Masaryk, byl dvanáctiletým klučínou na Moravském Slovácku, a Prahu do té doby nikdy ani nenavštívil. Jaroslavu Vrchlickému bylo sotva deset let a Antonín Dvořák byl jednadvacetiletým varhaníčkem sotva odrostlým tatínkovu řeznictví v Nelahozevsi. Svatopluk Čech jako teprve čtrnáctiletý jinoch ještě nevydal svou první sbírku básní. O Smetanově Prodané nevěstě nebylo ještě ani vidu ani slechu. Národní divadlo ještě dávno nestálo. První brázdy národního uvědomění však už vyorány přece jen byly, a české pole bylo oseto hodnotným zrnem geniálního lingvisty jezuity Dobrovského, Kollárovým hexametrickým veršem, básněmi Máchovými, Čelakovského, Erbenovou Kyticí. Jan Neruda už ale pilně redaktoroval. Jeho

předchůdce a vzor Karel Havlíček Borovský byl naopak už šest let pod drnem. Božena Němcová odešla k Pánu právě v roce, kdy se Sokol v Praze narodil... Ludevít Štúr už sice dokonal provedení odluky slovenského jazyka od češtiny, sám už ale zemřel šest let před založením Sokola, a Maďaři evropskému Západu stále ještě úspěšně namlouvali, že v Horních Uhrách – jaképak Slovensko! – že v Horních Uhrách se hovoří jakýmsi starodávným maďarským dialektem... Praha byla, při objektivním srovnání s tehdejšími evropskými metropolemi jako Vídeň, Paříž, Londýn nebo Berlín prostě opravdu ještě zapomenutou provinční kulturní pustinou.

V onom desetiletí šedesátých let devatenáctého století, v roce 1867, tedy pět let po založení Sokola, uštědřila neprozřetelně habsburská Vídeň Čechům citelný politický políček, od něhož potom vedla už přímá stezka k osmadvacátému říjnu. Došlo totiž, po dlouhých a vleklých jednáních, k tak zvanému rakousko-uherskému „vyrovnání“. To spočívalo v tom, že rakouské mocnářství bylo politicky rozděleno na část západní, rakouskou, a na část východní, uherskou. Předlitavsko a Zalitavsko. Se svým kdysi mocným historickým královstvím Češi vyšli naprázdno, zůstali pouhou součástí oné západní „poloviny“ nově vytvořeného Rakouska-Uherska. Slováci, stále důsledně Maďary představovaní západním evropským ignorantom jako obyvatelé severního Uherska hovořící jen jistým maďarským dialektem, zapadli do uherské části, více méně bez politických otřesů, a hrozila jim vleklá záhuba politickým zardoušením mířeným na ně přímo z nabubřelé Budapešti... Česko-rakouské „vyrovnání“ bylo zmařeno především záporným postojem v českých zemích usedlých Němců. Ti kdysi před staletími přicházeli jako usedlíci na pozvání přemyslovských králů, usadili se, postupně potlačovali české snahy, a jejich konečnou odplatu bylo jejich hromadné přilnutí k nacistickému Německu. Jak se potom chovali za okupace ještě také dodnes dobře pamatujeme.

K politickému vyrovnání tudíž mezi Vídní a Prahou v druhé polovině devatenáctého století nedošlo, a nedošlo k němu vůbec ani do skončení první světové války. Mezitím ovšem Češi nelenili, a jejich kulturní a politické dozrávání dosáhlo již počátkem dvacátého století dřívější české úrovně jako mimořádně vzdělaného evropského národa. České písemnictví se opět vyšvihlo nad průměr. V hudbě nebylo co dohánět, v této kulturní oblasti nebylo v Čechách nikdy vlastně nic ztraceno. Smetana a Dvořák se snadno zařadili mezi světové skladatele první třídy. Na úrovni politické dovršili české snahy muži jako Kramář a Rašín, v zahraničí pak Masaryk s Benešem a Slovákem Štefánikem dovedli roku 1918 prorazit neznalost vítězných západních mocností, dokázat se Spojenci konečné rozčlenění Rakousko-Uherska. Tak docílili nakonec Češi spravedlivého „vyrovnání“ s habsburskou monarchií. Sokolové v těch časech předválečných nadějí a příprav na ustavení vlastního národního státu nepřestávali přitom bubnovat na poplach: spějme dál, stále dál, za sokolským praporem – ještě boj neustal, v poutech úpi rodná zem'!... Hoj vzhůru, pestrý sokole, hoj vzhůru na svou stráž...

Sokolové v onom procesu národního osvobození věru sehráli ku konečnému zdaru českého, československého dosažení národních osvobozovacích cílů vynikající roli. Přípravovali od samého počátku svého založení Sokola mladé české muže i ženy na národní boj za odpoutání od Vídně a vybojování samostatné republiky, dovedli se – na rozdíl od většiny českých politiků – postavit rozhodně během první světové války proti rakousko-německým válečným cílům. Nebylo také náhodou, že sokolský duch se stal vedoucí silou československých legií ve Francii, v Itálii i v Rusku. Okamžitě po říjnovém převratu v Praze se sokolové chopili v českých zemích strážních úkolů a jako dobrovolníci odešli na Slovensko s praktickou pomocí osvobodit je od trvajících přítomnosti maďarských jednotek tvrdošijně odmítajících zuboženou slovenskou zemi vydat Československé republice. Sokolové se zúčastnili potom i vleklých bojů proti revolučním maďarským hordám komunisty Bely Khúna znovu ohrožujících slovenskou svobodu... Během celých dvaceti let československé svobody byl nepolitický a nestranický Sokol samozřejmě jednou z hlavních opor Masarykovy demokratické republiky a jeho ideálů... Za první republiky ovšem nebyl Sokol jedinou tělocvičnou organizací. Katolíci si vytvořili Orel, sociální demokraté si vybudovali svoje DTJ – Dělnickou Tělocvičnou Jednotu – a i komunisté měli svou vlastní tělocvičnou instituci. Nicméně Sokol zůstával v té době přece jen nejrozšířenější a nejoblíbenější tělocvičnou organizací v Československu, a jednou z jeho nosných břevien. Sokol připravoval úrodnou půdu pro obnovení české státnosti, a po jejím znovunastolení ji pomáhal účinně uchovávat při pokojné

existenci. Sokol jako tradiční a všeoblíbené národní sdružení občanů skutečně byl všeobecně uznávanou státoprvní institucí, a také jednou z nejloajálnějších opor „Hradu“ a „hradní politiky“ demokratického Československa. Byl jedním z nejpevnějších pilířů masarykovského republikánského zřízení československého státu. Byl samozřejmě nenáviděn českými Němci a usvědčován jimi z národnostní protiněmecké horlivosti. Byl také nepřilíš tolerován katolickou hierarchií, a samozřejmě okázale ostražován slovenskými vyznavači separace.

Mnichovské zrada spojenců Československa zasáhla Sokol přímo do srdce. Ještě v červenci osudného roku 1938 panovalo v republice obrovské nadšení, vzmach a jásot statisíců za konání všesokolského sletu. Několik měsíců na to pak nastalo nečekané zklamání a rozhořčení nad proradným diktátem západních velmocí podrobit se násilí a kapitulaci před německými bandity, a zanedlouho pak i svízelné šikanování, pronásledování, zatýkání činovníků a nakonec zastavení veškeré sokolské činnosti pod vládou okupantů. Po skončení války a opětném osvobození si Sokol promnul sice opět zrak, nestal se však už favoritem nového a již komunizujícího režimu. Po násilném puči bolševiků v únoru 1948, a nastolení „diktatury proletariátu“ ještě Sokol po několik měsíců pod bedlivým dozorem komunistických stratégů skomíral. Bylo mu ještě i dovoleno uspořádat červencový slet, kdy nově nastolená Gottwaldova vláda násilí jej zneužila k propagaci počátků provádění své dosud takticky zastíraného režimu diktatury. Byl však s konečnou platností zardoušen ještě téhož roku v rámci otrockého napodobování marxisticko-leninských pouček nadiktovaných z Moskvy pomýleným československým nohsledům na Hradčanech. Likvidace Sokola se udála pod rouškou sjednocení tělovýchovy. Potom až do listopadu roku 1989 následovalo jednačtyřicetileté období bezpříkladného systematického pošlapávání sokolských ideálů a hanobení někdejší činnosti Sokola jako národního českého spolku.

Sokol nicméně přežíval za hranicemi Československa. Již tradičně ve svobodných končinách Švýcarska, Francie, Spojených Států a jiných ochránců občanských svobod, ale i v mnoha dalších končinách, kam byly zaváty tisíce československých běženců a uprchlíků, včetně Kanady, Austrálie, Nového Zélandu, Jižní Afriky a jižní Ameriky – z komunistické republiky uprchlí sokolové se ve svobodném světě v exilu snažili udržet při životě odkaz zakladatelů nejstaršího českého spolku národního sebevědomí. S poražením bolševismu a pod chatrnou záštitou havlovského sameťáctví konečně došlo i k obnovení Sokola. Nebylo ovšem v programu chartistů oživit Sokol jako hybnou páku nově nabyté svobody. Není známo, že by Václav Havel s rodinnými tradicemi milionářské rodiny na Barrandově a v pražské Lucerně, nebo nynější prezident Klaus se svoji honbou za ekonomickými triumfy, byli nějak obzvláště nakloněni provádění restitucí rozkradených sokoloven a jiného sokolského majetku, nebo vůbec obnovování ducha národního osvobození, jako tomu kdysi přál prezident Masaryk. Mezi chartisty se to hemžilo komunistickými vysloužilci a sympatiséry s Gottwaldovým pučem, a mezi Klausovy tvůrce hospodářských zázraků se přece ani neslušelo začleňovat Tyršovy obdivovatele. Sokoly sameťáci sice jakžtakž šanovali, nemohli nešanovat, ale dovedli je držet na pěkně dlouhé uzdě! Kupředu se vehementně prodírali za potlesku naivních snilků i novopečených, byť nezkušených rádo by národohospodářů, mazaných a drzí tunelářů. Sokol se prostě posunul do čekárny, k ledu.

Že se sokolům doma vůbec podařilo prodrat se přesto opět nad hladinu a zkonolidovat se ve stínu řádění hospodářských desperádů, to si věru zasluhuje obdiv a uznání. Že se obnovenému Sokolu zdařilo uspořádat po stopadesáti letech svého pohnutého trvání a přetrvávání zorganizovat výroční slet, a že mezi domácími gratulanty se během pochodu Prahou dobrovolně a s upřímnou radostí zařadil i katolický kardinál Duka, to se rovná téměř zázračnému zásahu shůry. Dodnes ovšem panuje i určitý odstup a určité napětí mezi domácím sokolstvem a sokolstvem v zahraničí. Zahraniční sokolské jednoty většinou nejsou přímo napojeny na sokolské ústředí v republice, a to platí i pro naši sydneyjskou jednotu. Avšak i přesto platí, že Sokol zůstává nejstarším českým dobrovolným občanským sdružením a není vlastně žádného pádného důvodu, proč by jím jak v zahraničí tak doma v republice neměl i nadále zůstat, jako nestranická organizace nepoplatná politikům, významnou oporou státu. Vždyť ono nejde jen o to připažování, předpažování, upažování a zapožování, že?

**NA TĚTO A DVOU NÁSLEDUJÍCÍCH DVOU STRANÁCH
SE POKOCHEJTE ZÁBĚRY Z NAŠEHO ÚSPĚŠNÉHO
DĚTSKÉHO MAŠKARNÍHO KARNEVALU**

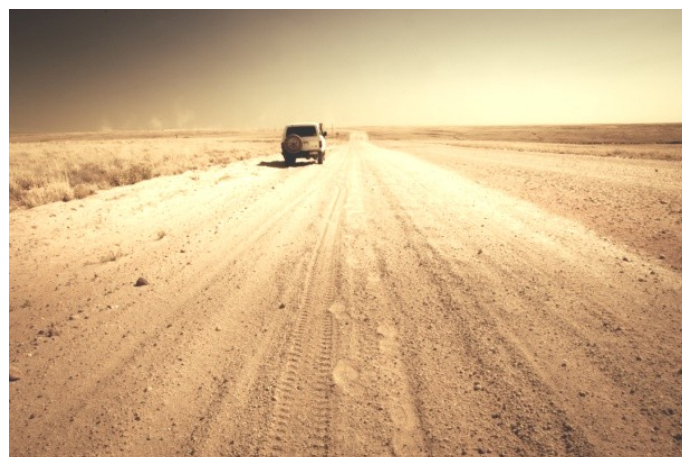
CESTA DO HLUBIN STRZELECKÉHO POUŠTĚ Redakce Věstníku

Jak již činí po 60 let, vydal se náš knihovník a vzdělavatel bratr Ray Černý, kterému bude za 3 měsíce požehnaných 98 let, opět na výlet „back of Bourke“.

Na dolní fotografii v popředí vpravo vidíte na půdě pouště jeho lože. Tvrdí, že po procestování nějakých 4,000 km se vrátil značně osvěžen.

Fotografie Aleš Matoušek

Konzulát České republiky v Sydney

“Contagion from the European debt crisis will remain contained,” Moody’s said. The banking system in the Czech Republic is very liquid and well capitalised, the agency noted.

According to Moody’s, the Czech Republic’s rating could be upgraded given that there was a significant improvement in the government’s balance sheet through a major reduction of debt. Major structural reforms that would increase competitiveness and boost growth would also be assessed positively.

Moody’s would, on the other hand, downgrade the country’s rating if its debt increased and consolidation of the budget deficit was unsuccessful. A possible abolition of the pension reform would also be viewed negatively, the agency said.

Premiéra filmu Alois Nebel v Sydney

Po úspěšné premiéře v Melbourne se bude český film Tomáše Luňáka promítat i v Sydney na University of Technology v rámci Sydney International Animation Festival v 19:30 14.10.2012.

Promítání filmu Lidice v Sydney

Srdečně Vás zveme na promítání českého filmu Lidice režiséra Petra Nikolaeva a scénáristy Zdeňka Mahlera s Karlem Rodenem v hlavní roli ve středu 3. října 2012 od 19h v Židovském muzeu v Sydney Darlinghurst. Připomeňte si s námi 70. výročí vyhlazení Lidic a objevte české a slovenské stopy v Židovském muzeu v Sydney. Od 18. hodin máte příležitost absolvovat komentovanou prohlídku muzea s průvodcem, jímž je zpravidla přeživší holocaustu. Vstupné do muzea činí 10 AUD. Vzhledem k omezené kapacitě je nutná rezervace jak na prohlídku, tak i na promítání filmu a to buď na telefonním čísle 9630 7999 nebo na reception@sjm.com.au do 1. 10. 2012. Těšíme se na setkání v Sydney Jewish Museum, 148 Darlinghurst Road.

SERBIAN SOKO FEDERATON
DELIGRADSKA 27, 11000 BELGRADE, SERBIA
PHONE/FAX +381 11 36 13 036
MOB. PHONE +381 63 75 83 709
sokosrbije@beotel.net

Dear Sisters and Brothers

Serbian Soko Federation is celebrating Jubilee “120 years on name Soko in Serbia”. The celebration will be held for 3 days 23. - 25. November 2012 and will consist of the following:

1. Gala Academy in National Theatre
2. “Round table” about Sokol today and in the future with themes:
  - Principles, goals and objectives of traditional Sokol gymnastic systems as irreplaceable ground for Sokol today and in the future
  - Innovated Sokol ideology and aim
  - Development of Sokol organization taking into consideration positive experience from the past and current modern circumstances
  - Modernizing and enriching of Sokol work with content and methods that are compatible with traditional Sokol methodology and who are at the same time correspondent with modern trends

Žalov.

Bratr **Pepa Tomek**, věrný podporovatel jednoty a spolehlivý účastník našich akcí zesnul 13. srpna. Rozloučení redakce Věstníku otiskujeme dole.

Odešel nám v srpnu **Pepa Tomek**, dlouholetý člen naší sydneyjské jednoty, manžel, otec, dědeček, dobrák souseď, osmačtyřicátník, čtenář Věstníku, vedoucí sokolský mariášník a Čech, Chrudimák. Poslední týdny svého devadesátiletého života trávil v nádherném prostředí mosmanské Sirius Cove s překrásným výhledem na sydneyjský přístav. Odešel po náhlém vzplanutí zhoubné nemoci, vytratil se nám z tohoto slzavého údolí, vytratil se ale klidně, tak klidně a bez fleku na hru, tak jak dovedl sehrávat svůj pohnutý život... Jako rodák ze vsi Zaječice v chrudimském okrese, a po vyučení se číšníkem a kuchařem, se Josef Tomek za okupace dostal do totálního nasazení do Berlína, kde ve velkém prestižním hotelu „Zum Tiergarten“ přežil několik let války. Měl umělecké vlohy, a v Berlíně kromě čišničení studoval i ve volném čase umělecké malířství... Po válce trávil nějaký čas v Československu, ale po únoru 1948 se vytratil do lágru Ludwigsburg v americké zóně okupovaného Německa, a skončil jako tisíce jiných v Austrálii. Nejdříve na západě v Perthu, potom i v Darwinu, a nakonec zakotvil v Sydney, kde prodělal to i ono, včetně vedení vlastní kavárničky. Oženil se s vdovou po krajanu Vyoralovi s dvěma nedospělými dcerkami, pomohl je zdárně dovychovat a zbytek svého plodného života trávil v úzkém a teplém kruhu rodinném. Kutil kolem domu, pospravoval a poopravoval kde co a zahradničil, žádnou chvíli nedovedl promarnit... Na jeho pohřbu se sešla kromě rodiny i velká řada přátel i souseďů a známých, nad rakví zahalené mezi květy a českou vlajkou promluvil kromě jiných i bratr Petr Čermák – a pohřební síní se nakonec nesly i velebné zvuky české hymny. Viděli jsme ale i mnoho promítnutých obrázků z Pepova života – nu, býval on to štramák, s kloboukem na hlavě, jen co je pravda! Pak nám opona rakev s naším Pepou navždy zakryla. Budiž mu australská země lehká, lehčí než za mlada ta země evropská. Pepo, sbohem – a semtam se na nás i podívej. Samozřejmě shora. Budeš odtud dozajista vidět víc.

Redakce Věstníku

LETEM SVĚTEM

Západoaustralský Klokan se přioděl do zbrusu nového a pestrého hávu. Pravda, nový pestrý háv na sebe vzala jen stránka titulní a stránka poslední, není ale nad pestrost... Květnové vydání nám na té první perstroulinké stránce ve fotografickém podání M. Lochmana dává nahlédnout do dění táboráku v Bickley. Přibýlo inzerátů i všelikých oznámení, nemohu se ale dopátrat jediného receptu na to či ono. – Ani červnový Klokan, též pestře oděný, neskýtá jediný receptík, skýtá však možnost podat závaznou objednávku na vepřové hody. Ceny se zdají přijatelné, i když za „vídeňské“ párky v ceně třinácti australských dolarů za kilogram by dostal našinec v České republice královský tříchodový oběd s moučnickem, a předpokládám, že taktéž na Slovensku... Najdeme i dětskou přílohu Klokánek – a to je nesporně velmi iniciativní krok redakce. Titulní stránka přináší snímek M. Turka – chlapečka seznamujícího se s rohem trpělivé kozy. – Červencový Klokan má na titulní stránce snímek ze „Snu noci svatojánské po australsku“ – a také obsáhlou reportáž z oné červnové noci s mnoha fotografiemi uvnitř listu. Najdeme tam opět i dětského Klokánka...

Dubnový **Sokol de Paris** má sice jen čtyři útloučkové stráněčky, ale honosí se i několika českými texty. Ocitoval bych z nich toto: „...Sokol byl během XX. století

tříkrát zakázán, aby se znovu zrodil ještě silnější. Jeho cílem bylo probudit, díky velkým sportovním shromážděním organizovanými každých šest let, slovanské národy z letargie a z područí, jehož byly obětmi po mnoho let...“.

Červencová/srpnová **canberská Beseda**, opět v růžovounkém hávu, a s Pernštejnem, drží krok s Klokanem, a zve nás v srpnu na „prasa na ražni“. Praví, že „podávat sa bude tradične s kapustou a knedľami“. Dnes to už, bohužel, patří jen té srpnové minulosti... V jakoby rozrostlé Besedě opět nacházíme celou řadu zdařilých snímků, a dovídáme se, že starosta spolku Beseda, pan René Jež, se před canberskou zimou uchýlil do teplého Darwinu – snad za rybolovem. Nechybí ani nový hlavolam.

V **melbournském sokolském listu Kvart** z června se dočítáme, že „Česká obec sokolská... je v České republice čtvrté nejpočetnější občanské sdružení, jehož téměř 190 000 členů se dobrovolně věnuje sportům, pohybovým aktivitám v oddílech sokolské všestrannosti a kulturní činnosti, především ve folklorních a loutkářských souborech...“. Dočítáme se také, a to jak na stránce 8 tak i na stránce 9, zprávu pod titulkem „Vláda ODS, Top 9, a platformy kolem vicepremiérky Karoliny Peake“ o dalších zajímavostech české politiky, a právětak dvakrát na stránce 8, že „... V Praze vyrostl stanový tábor...“. – V červencovém vydání nás Aleš Nebeský ve třetí části své historické črty dále blíže seznamuje s událostmi, blahými i neblahými, kolem národního domu v Melbourne.

Dubnový **nový Polygon** se na titulní stránce honosí skvělou fotografií Jiřího Voskovce v jeho nejlepších letech, a to z archivu táborského atelieru Šechtl & Voseček. Když ale člověk listuje pětadevadesáti stránkami tohoto čísla, naráží na celou řadu příspěvků z naší daleké Austrálie. Že by ji začínal najednou objevovat dnes i Polygon? Věnujme trochu pozornosti provokativním pojednáním o naší mateřtině, jako jí věnují Jaroslav Kovaříček a Miloš Ondrášek. Kovaříček o ní píše zábavným perem, pozastavuje se nad její pravopisnou nesnadností, a jen tak tak že se nepřidává mezi zatvrzelé stoupence esperanta. Jen tak tak. Ondrášek, hodnotící ji z jiných úhlů, dochází k závěru, že se čeština ocitla na scestí. Dostala se tam prý nehorázným používáním anglických termínů a slov, nebo slov českých zasazených do zkomolené anglické transkripce. Je ovšem možno tak náš jazyk vidět, jako jazyk na scestí, dovolil bych si však tvrdit, že k nějakému scestí má čeština zatím ještě hodně daleko. Podobně se dnes daří i jiným evropským jazykům, a to i mnohem déle než češtině, například i mocné a sladké francouzštině. Anglická slova houževnatě pronikají tam i sem. A v češtině se objevuje, kromě těch sekáčů a mekáčů, i celá řada velmi ústrojných nových slov českých, jen se srdce směje... Nu, dokud nezvítězí ten Kolin, Kolin, ty stat v pekny rovina, není se věru čeho obávat. Tím si jsem jist... K slovu se dostal v dubnovém vydání i australský čtenář Ivan Bičiště, jemuž se zřejmě nelíbilo „přehavlování“ prvního čísla Polygonu z roku 2012... Pero Luďka Frýborta nevysychá, ani nesesychá, co jeho článek to klenot – až na nepatrné výjimky ...To bych se neodvažoval tvrdit o článku Jana Schneidera „Nepohodové náhledy Nedočecha“. Jak bych to jen opatrně a zdvořile vyjádřil? Šestiletému děcku zajisté lahodí veršík o tom, že „Zajíc seče otavu, liška pohrabuje, komár na vůz nakládá, muška sešlapuje“, lahodí mu prostě proto, že je teprve šestiletým občánkem. Recitovat ony veršičky ale dospělému se s podobným zájmem ovšem potkat nemůže, byť by to i byly veršičky mladinkému oušku lahodící. Právě tak jsem si to připomínal, když jsem pročetl Schneiderovy vývody o bolševické minulosti. Samozřejmě, že tomu tak bylo, beze všech pochyb, ale to přece už všichni dávno a dávno víme. „... Od skončení druhé světové války neslyšeli čeští dělníci od komunistů nic jiného než věčné sliby a hlavně neustálé pobízení k vyššímu výkonu, aby se to slibované aspoň trošinku přiblížilo...“. Je to snad nějaká novinka?...Rád bych zde ale ocitoval slova Milana Hulíka z jeho eseje o zemřelém Václavu Havlovi. Najdete je sice i v jeho článku uveřejněném v našem Věstníku, jsou to ale opravdové skvosty. „...Václav Havel zůstává jako vzor statečného muže, který se dokázal svým intelektem postavit totalitnímu režimu, ale také jako varování před idealisty, kteří chtějí vládnout... Zasloužil se o svobodu a demokracii, ale bohužel svojí smířlivostí také o vznik režimu, ve kterém mohli komunisté zúročit svoje aktiva, a to dokonce tak, že z jejich řad povstali nejen finančně a ekonomicky nejmocnější kapitáni průmyslu a zemědělství, ale například i noví moji kolegové – za komunismu vystudovaní JUDři, advokáti a obhájci, bývalí důstojníci Státní bezpečnosti, kteří dnes v nových slušivých talárech obhájí základní lidská práva a svobody. Na to ani Václav Havel ve svých absurdních dramatech nepřišel. Ale za svého prezidentování jistě, možná mu toto poznání i život

zkrátilo...“. Nu, co slovo to poklad!... Ještě ale jedna zajímavá úvaha v Glosáři Mileny Štráfeldové. V souvislosti s přímou volbou občanů prezidenta totiž uvažuje pisatelka o možnosti, že by si občané mohli vědomě zvolit neexistujícího kandidáta, třeba legendárního Jaroslava Cimrmana. „... Já bych mu svůj hlas rozhodně dala“ uvádí Štráfeldová, „... A ráda bych si pak poslechla každou neděli po obědě projev, přenášený všemi televizními a rozhlasovými kanály ve státě. Mluvčí Hradu, jmenoval by se nejspíš Zdeněk Svěrák, by ve svátečním žaketu předstoupil před mikrofon a vyřídil národu pozdravy pana prezidenta...“! Nu, v zemi Josefa Švejka a jiných tradičních recesistů není úplně vyloučena ani takováto varianta...

Všechna tři květnová vydání **Vídeňských Svobodných Listů** lze pročitat s obvyklým zájmem. Tyto vídeňské noviny, jak dobře víme, si bedlivě všímají dění v České republice. Svědčí o tom například i článek o 169. výročí pražské restaurace U Pinkasů. Najdeme také dvě fotografie Václavského náměstí – jednu z konce devatenáctého století a jednu z dneška. Rozdíly jsou obrovité. Jedno z těchto tří čísel přináší i obsáhlou reportáž ze vzpomínkové akce k 67. výročí osvobození Mauthausenu, a dalších pobočných koncentračních táborů v Rakousku... V jednom červnovém čísle nacházíme fotografie Jana Kubiše a Jozefa Gabčíka, v Británii vyškolených parašutistů, kteří provedli v roce 1942 atentát na Heydricha, spolu s úvahou pod titulem „Nebýt atentátu na Heydricha, půlka českého národa by tu nebyla“... Čteme i zprávu o tom, že Obama udělil Madeleine Albrightové nejvyšší americké civilní vyznamenání. Nechybí ani zpráva o dalším mezinárodním sokolském srazu v Oetzu, v malebném Tyrolsku, s celou řadou fotografií. – Jedno z červnových čísel přináší zprávu o premiéře v anglickém Liverpoolu dvanáctiminutové „miniopery“ o Emilu Zátopkovi britské(!) skladatelky Emily Howardové, prý „na oživení jeho dramatického závodu na 5000 metrů“ na Olympiádě v Helsinkách v roce 1952... Smutnou připomínkou na bestiální vyvrácení dvou českých obcí, Lidic a Ležáků, jako německé pomsty za zabití Reinharda Heydricha je úvodní článek pod titulkem „Je nutno nezapomenout“. Dodal bych k tomu, abychom nezapomínali, že není také nutno Němcům se už dále nějak servilně omlouvat. Někdejší diplomaticky stylizovaná omluva Havlova nebudíž raději následována.

České – a částečně i slovenské – **Noviny** („do každé rodiny“) vydávané v Sydney Vratislavem Bejšákem mají bezpochyby primát v soustavném informování krajské veřejnosti v Austrálii pod rubrikou o tom „Co bude“. Najdeme tam vždycky celkem podrobné informace o plánovaných akcích našich spolků v jednotlivých státech, a tak je tomu i v letošních červnových a červencových číslech. Jako povinnou četbu bych však doporučil článek Rosse Hedvíčka v čísle označeném „Volume 3 issue 115 (338)“ pod elegantním titulem „Když emigrantům začne jebat“. Slovo od slova se tam dočtete i toto mudrosloví: „... Mohu-li trochu generalizovat (to já rád) tak exulanti už jsou z principu jebnutí – jedni méně, druhí více. Je to živočích, který sedí na plotě, neví, co chce, kde je a je už z předeslaných důvodů mentálně bezprizorný a navzdory českým vysokoškolským titulům intelektuálně ochablý.“ Nuže, jako z principu jebnutý emigrant, a jako živočích, který neví co chce, i jako bezprizorný a intelektuálně ochablý jedinec děkuji „Rossu Hedvíčkovi“ za jeho odhalení důvodu, proč bych měl jeho statě přestat číst i komentovat. Zároveň bych měl také vyslovit poděkování za vyjevení onoho pravého důvodu, proč Noviny mají patřit do každé rodiny. Věřte nevěřte, milí čtenáři, měl jsem asi spíše nepochybně hledat hlubší významy autorova zjeveného mudrosloví, avšak jím použité termíny mě od onoho pošetilého úmyslu nějak nehorázně odpudily. Skoro mě to odpudilo i dále pročitat v červnových a červencových Novinách i slušné a obsažné statě Svena Řehulky a Marcely Čechové.

Listovat krajským listem **Čechoaustralan** je vždycky nadmíru příjemnou a povznášející záležitostí. S takovými pocity jsem procházel i stránkami čísla „Zima/léto 2012“ – a nemohl jsem se nepozastavit nad úvodníkem Barbary Semenové zabývajícím se osudnými následky atentátu na Heydricha v roce 1942. Německé běsnění rozpoutané tímto činem si zasluhuje zapamatování v myslích všech Čechů – a všichni ti, kdo pokládají za svou povinnost ronit slzy za české „křivdy“ spáchané v prvních chvílích tvrdého odsunu německého obyvatelstva ze Sudet do Německa – jen do Německa, nikoli do plynu! – by měli uvážit, nad čím vlastně slzy roní... Událostem kolem heydrichiády jsou věnovány i jiné úvahy, třeba úděsná vzpomínka terezínského pamětníka nebo řádky Miloše Ondráška... Protikladem oněch vzpomínek je článek Petera Žaloudka „Proč obdivuji Němce“ – a nutno přiznat, že

jeho vyjádření obdivu má bezesporu velmi reálný, ba dobře známý podklad. Německá pracovitost, důslednost, vytrvalost a mnoho jiných „kladů“. K Žaloudkově soustrastnému líčení utrpení rozbombardování německých měst a nelítostnému nakládání ruských vojáků s německými ženami za druhé světové války bych přece jen rád upozornil, že to nebyli Spojenci, kdo srovnávali hned na jejím počátku se zemí polskou Varšavu a anglickou Coventry (sloveso „coventrieren“ je právě německou specialitou z dob, kdy si Němci brutálně podmaňovali Evropu!), a že to nebyli Rusové, kdo s perverzní krutostí jednali s miliony zajatců jako s dobyt看em. Člověk by ale k tomu poznamenal, že potíž je v německém zalíbení nechávat se svádět fanatiky – fanatiky militarismu, upřílišněného kultu výkonnosti, rasismu, a jiných nepěkností. Kdo si pak i rád zahrává s ohněm... Není dobře možno pojednat o všech výbornostech Čechoaustralana, doporučil bych však přečtení úvahy Jany Reichové „Kde ty všechny stránky jsou?“ – zajímat to bude především pamětníky jejího umění chytat posluchače jejího radiového vysílání za srdce.

Čtenářské výlety do českého mimosydneyjského tiskového neprofesionálního světa opět s radostí podnikal

Bořek Šindler

Sydney cleric Sheik Feiz Mohammed stirs the hatred

The Daily Telegraph September 18, 2012

THE WORLD ACCORDING TO SHEIK FEIZ MOHAMMED

- “ A victim of rape every minute somewhere in the world. Why? No one to blame but herself. She displayed her beauty to the entire world ... Strapless, backless, sleeveless, nothing but satanic skirts, slit skirts, translucent blouses, miniskirts, tight jeans: all this to tease man and appeal to his carnal nature.
- “ We want to have children and offer them as soldiers defending Islam. Teach them this: There is nothing more beloved to me than wanting to die as a mujahid (holy warrior). Put in their soft, tender hearts the zeal of jihad and a love of martyrdom.
- “ Jews are pigs that will be killed at the end of the world. (The sheik later apologised for this comment.)
- “ Today many parents, they prevent their children from attending lessons. Why? They fear that they might create a place in their hearts, the love, just a bit of the love, of sacrificing their lives for Allah.
- “ The peak, the pinnacle, the crest, the highest point, the pivot, the summit of Islam is jihad.
- “ Kaffir (a non-Muslim) is the worst word ever written, a sign of infidelity, disbelief, filth, a sign of dirt.

A CONTROVERSIAL sheik whose teachings have been linked to the Sydney riot is due to address a gathering of hardline Muslims tomorrow about their "responsibilities" in the wake of the YouTube clip mocking their prophet.

Hundreds of hardcore Islamists are due to converge on the Bukhari House bookshop-cum-prayer hall in Auburn to hear firebrand cleric Sheik Feiz Mohammed and several other sheiks speak. Police are aware of the event but would not comment yesterday on whether they would have a presence at the meeting.

"The Mashayakh (sheiks) will discuss the recent events that have been taking place where our beloved Prophet (peace be upon him) has been attacked and mocked. They will discuss our responsibilities regarding this matter," a pamphlet promoting the "special event" states.

It can be revealed that militant followers of Sheik Feiz were key players in Saturday's riot. The Ahlus Sunnah wal Jamaah (ASWJ) and the self-styled Islamic Brotherhood Worldwide are believed to be behind a text message circulated late on Friday night

bringing forward the protest and catching moderate Islamic community groups and police off guard.

The sermons of Sheik Feiz, 42, have often denounced other religions and he has urged children to die for Islam.

In 2000, he founded the Global Islamic Centre in Liverpool which became the touchstone of Muslim youth in southwestern Sydney and spawned the Islamic Brotherhood Worldwide. In 2007, the sheik established the Dawah Central centre in Auburn. In 2010, it became the ASWJ Auburn and the group has several other locations around Sydney and Australia. According to company documents, Feiz's last known address was a \$575,000 rural retreat in the Southern Highlands with its own "fish-filled" dam, inground pool, games room with bar and separate self-contained flat.

The Australian-born sheik, a former boxer, was at one time the director of a company that built kitchen cabinets on Sydney's northern beaches. He almost represented Australia in the sport of bodybuilding but quit to follow the path of Islam. He gained notoriety for blaming women for being rape victims and for his "Death Series" \$150 boxed set of 15 DVDs which contained racist rants. The father-of-six, who claimed he was being persecuted for being a Muslim, returned to Sydney from self-imposed exile overseas in 2010.

Other notable comments from the sheik include his belief that jihad is the "peak, the pinnacle, the crest, the highest point" of Islam and the Kaffir - or non-Muslim - is "the worst word ever written, a sign of infidelity, disbelief, filth, a sign of dirt".

MY FIRST STEPS IN AUSTRALIA MOJE PRVNÍ KROKY V AUSTRÁLII

FROM LOLLIPOPS TO FLEAS (Final)

Marcela Čechová (*Translation Petr Čermák*)

So these are my first experiences of life in Australia with Australians. Marvellous country, for the 43 years of my residence here I did not manage to satiate my enthusiasm for its beauty and the multitude and diversity of its natural wonders and that after we travelled around it and to the top of it and back again at least 10 times. All that's left is the Mitchell Plateau and the Gunbarrel Highway. Yes, and also the Canning Stock Road in Western Australia. To drive through this one you have to order an air drop of fuel in advance as there are still no fuel depots there, I assume. Perhaps I will see it yet... In these modern times of ours the ordinary public that means the common Australian, non privileged citizen will not get where he still was allowed to go not so long ago. Furthermore he cannot mostly afford it, because the cost of fuel has climbed sky high and the ruling government is steadily ripping us off with different taxes and regulations. We are all aware of it but we don't want to admit it and a mass of Australians (and regrettably even some of us exiles) will still give them their vote at the next election. And even if they don't, a company of similar scoundrels seeing only their own personal gain will come to the full political trough. Although there were already attempts to push for personal monetary liability of the politicians so that they would have to pay compensation for losses they cause from their own pockets, it did not even reach a stage where they would have to prove they at least have some knowledge needed for performing the duties of their office. These days still every tradesman must have their professional licence but your life here can be governed by every politician with incomplete education, as long as he can sweet talk and promise the world. All the time we have to vote for names we don't know from their deeds.

In the past you could reach the top of Australia via the Telegraph Track. Today you are not allowed there. In the past you could get to the beaches neighbouring the Captain Billy Landing up in the Jardine River National Park. Today that road disappeared, it is not there. Ayers Rock is encircled by barbed wire because the traditional owners do not wish that the foot of the white man stepped there. Of course from their side it is not any racism, not even by chance. Who tries to climb up

could injure himself; some time the path is closed because there is a dew at the top and it is slippery or there is too much wind or it is too hot up there and we just quietly and in a civilised way respect the wishes of the “Traditional Owners” and obediently look at Ayers (pardon me, at Uluru) from below through the windows of our cars... These days you even must not enter a sea side cave little distance from Melbourne in Victoria on the Mornington Peninsula as it is said to be dangerous, what if a wave catches you there... To watch in the evening a colony of little “fairy tale” penguins what used to be at the time of our arrival to Australia free, is now allowed only after paying a fat entry fee... And we always naively thought that God created nature for the enjoyment of all men... Even at the Twelve Apostles you must not bathe. There are big waves; it could strip off your swimming costume, what happened to me some 30 years ago... And so on, and so on. Alas, alas, my beautiful Australia, you are not what you used to be. Even the delightful little natural swimming pool with bubbling warm water in Marlo near Orbost that was once discovered by some farmer while drilling a well for his cattle does not exist anymore. They filled it in, destroyed it by a bulldozer, supposedly it did not conform to the new hygienic regulations... I did not visit the waterfalls in Grampians for a long time and would be astonished if the public were still allowed to swim in the little lake down under the falls, where we liked to go with our children years ago. It is said that two Muslim women clad from head to toe in the black burkas drowned there.

All true blue Aussies are still the same, as long as they are indeed Aussies and not illegals somewhere from Somalia who get Australian Citizenship in a hurry so that they can vote labor or greens. When we were selling our original little farm in Mornington in Victoria years ago, it was a good form for an interested buyer to announce his arrival in advance. We were cooling our heels at home; the potential buyer usually did not come and almost always forgot to tell us he would not come. Aussies are good people, they behave decently to foreigners, but they are also unreliable. And they are also rather unfathomable. In order to earn some extra money in our early days I was delivering (illegally, as I could not afford a special refrigerated car stipulated by regulations) chickens and eggs from a chicken farm directly to households of the better off Australian society at Mount Eliza. They trusted me and left their doors open so I could put the chicken in the fridge in the kitchen and left my money under the doormat. Nobody ever stole the money and if they were unable to pay me straight away (which happened often, although they had two or three new luxury car parked in the garage), they paid the next week or the week after next. And when I thought they already knew me and I knew them, they told me calmly and with a smile I needed not come next week – with no explanation. I don't know if today someone in Victoria can afford not to lock their house when they leave, I reckon not. What happened once was that during egg delivery an Australian Post vehicle hit me from behind due to wet road. Eggs in my station wagon were stacked high, top half of tailgate was left open, after the impact all flew out like Christmas tree sparklers and one big omelette was left on the road. When the driver saw the havoc he lost his nerve grabbed his head and run away in panic. I scraped the remnants of the eggs to the ditch and went to file a complaint to the appropriate postal centre. They looked at me and asked what the damage was. I figured out the requested compensation and the branch manager without any protests reached in the drawer and handed me the money. There was no haggling, no evasiveness, no courts, no bureaucracy. They even apologised. When I and my husband decided to save money by building our house ourselves with our own hands, my husband went to the local council to ask for permission. The seat of our Shire was a modest old house (today it is a glass palace) with a handful of clerks inside. He got a permit without delay for a few dollars. Afterwards he praised this decent non bureaucratic procedure in front of Tom, our neighbour. Tom bettered him by a story about him building his family home a decade before us. On Monday morning he presented himself at the old shack that served as a council building. In front of the hut was a shade tree, under the tree three males one of whom was in charge of new development. Tom said: “I would like to build a house for my family; I have a block of land on the corner of such and such street.” The officer asked: “Can you do it?” “Yes, I can; I did it before.” “And how big will the house be, do you have any plans?” Tom the neighbour pulled a cigarette pack from his pocket and drew the planned dwelling

on it. "OK, when you have it finished, come and let me know and I will look it over," said the officer.

Times change and so do human relationships. When back in 1970 we started to build our first house of course we had to have proper plans and also a licensed electrician. Furthermore we were not allowed to lay our roof tiles. That was the kind of work the union bosses reserved for their own people. Only members of the roof tiler union were allowed to lay your roof tiles and of course it cost three times as much as it would if we could do it ourselves as owner builders. Also only union members could fix a leaking roof. That is why many houses from that time have corrugated iron roof – a handyman who wanted to save money was allowed to lay this himself. In this way the Australian Government slowly white anted more and more all human activity. With the introduction of the Capital Gains Tax the government sounded a death knell of all the private initiatives. A lot of Australians told themselves why to strive for home improvements when the Government will take a half of the value anyway, it is better to forget the hard work and go to the footy or the races instead. Many of them developed bad back which is medically undetectable and started to fully abuse the social security handouts. These days it is not spoken of, but the Capital gains Tax became the first big nail in the coffin of wealthy and free Australia.

As far as I was concerned I then obtained my desired job – animal attendant. I was in charge of quite a menagerie because people often mistook the research institute for a vet rooms and brought us baby kangaroos found on the road side or abandoned baby birds. Once they brought me a little wombat, such a little sweet piglet with stiff hair, who fell in love with me after the first bottle of milk, he followed me as a puppy would and if it was displeased by something it would nip me at the back of my calf with his sharp little incisors. Naturally I drove it home with me after work and it loved most to rest overnight in a shelf with my husband's freshly ironed shirts. But my main mission was to produce fleas. Yes, the fleas. Back then Australia was fighting over bred rabbits and the researchers found out that the best method of warfare was biological. Basically it was an idea worthy of a genius: the most reliable rabbit killer was myxomatosis virus. The carriers of myxomatosis are fleas. Every infected rabbit will ensure the spread of the disease before its death and in a while it would be the end of the whole rabbit colony. It only remained to find a fastest and cheapest way to liquidate the over bred rabbit population. Rabbit fleas are not the same as the dog or cat fleas, they do not attack humans, only rabbits and they only feed on the blood of pregnant females. They thrive best in a warm rabbit warren lined with soft hay and hair that female rabbits use to line their nests. The fleas breed on the ears of pregnant females where they live and suck blood. As soon as the female gives birth to a litter the fleas move to the nest lining and feast on the babies. All that has to be done is to raise the fleas, infect them with myxomatosis virus, let them loose in a rabbit warren and the deed of destruction is done. Yuk, it is not a nice death for the rabbit, it has a puss discharge from its eyes and it dies in several days, but for a man, a farmer it is better that let the rabbits eat all the grass which was supposed to be a fodder for cows and sheep. When there is no milk and neither meat nor wool, the people could die.

So I bred the fleas. I was in charge of tens of female rabbits and I was every day harvesting the fleas with a wire comb into a tin funnel, into which I also shook out the nest material and finally I put the biting mob in the test tubes and carried to the lab, where they were infected by the virus. Then the researchers armed with a flea weapon went to the terrain and let the fleas out in the most overpopulated rabbit areas. Results were excellent; demand for the fleas was huge. That caused me great difficulties, as the does had to be constantly impregnated, the way it is in the wild. They were producing offspring with a proverbial rabbit speed, the hutches could not cope, in desperation I had to breed them on the floor covered by light colored linoleum and try to keep rooms in order and clean without puddle and droppings and it started to be more then I could cope with. Each buck easily covered 5 or more does, but more and more males were born who were good for nothing, as I needed only pregnant does for flea production. I knew very well that at the same time they sold rabbits at the markets in and around Dandenong either for a roast or just for the kids to play with. The demand was great, one is soon fed up with pork or beef and a rabbit with a cream sauce is something to write poetry about. So I went to the

*Viktor Ponrepo, vlastním jménem Dismas Šlambor (6. 6. 1858 – 4. 12. 1926)
byl český průkopník kinematografie, majitel prvního stálého
kina v Praze v domě U modré štiky v Karlově ulici.*

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v sokolském Národním domě v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 14.00 hodin.

Neděle 14/10/2012 v 14.00 hodin:

HRDÝ BUDŽES (divadelní záznam)

Husákovská normalizace očima Helenky Součkové, žákyně 2. třídy ZŠ v Ničíně. Záznam divadelní adaptace bestselleru Ireny Douskové s Bárou Hrzánovou v hlavní roli. Asi málokdo před pár lety tušil, jak velké popularity dosáhne útlá knížka Ireny Douskové s poněkud tajuplným názvem "Hrdý Budžes". Příběhy Helenky Součkové, žákyně 2. třídy základní školy, trpící hloubavostí a nadváhou a potažmo i nastupující husákovskou normalizací, se odehrávají v tehdejší stranické baště - uranové Příbrami. Bylo proto logické, že právě příbramské divadlo uvedlo Helenčiny příběhy na divadelní scénu. A našlo si pro to, jak se ukázalo, geniální představitelku hlavní hrdinky. Bára Hrzánová byla za tuto roli oceněna Cenou Thálie 2003, televizní záznam divadelní inscenace se stal opravdovým diváckým hitem, stejně jako samotné představení i kniha Ireny Douskové. Ta se dočkala nového vydání a úspěchy sklízí i na německém knižním trhu. Režie: Jan Břichcín

Neděle 4/11/2012 v 14.00 hodin:

S TEBOU MĚ BAVÍ SVĚT

Každoroční pánská jízda tří otců se vlivem razantního zásahu manželek stává něčím jako mateřskou školou v zimní přírodě. Ukáže se, že v jistých situacích jsou otcové lepšími mámami nežli mámy samé, což platí hlavně tehdy, když mámy nejsou v dohledu. Jejich výchovné metody jsou velmi svérázné a vyvolávají plno zmatků a úsměvných situací...

Režie: Marie Poledňáková Hrají: Július Satinský, Václav Postránecký, Pavel Nový, Jana Šulcová, Eliška Balzerová, Zdena Studenková a jiní.

**Kino Ponrepo bude mít prázdniny od prosince do ledna.
TĚŠÍME SE NA SHLEDANOU V ÚNORU 2013.**

MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?

FRIKULÍN = (krásný český novotvar z „free“, „cool“ a „in“)

Hádankový koutek

Tentokrát mám dokonce tři řešitele: pana **Richarda Tomana**, pana **Tomáše Franze** a pana **Oldřicha Fialu**. Všichni vyřešili všechny problémy správně; pan Toman mi dokonce poslal všechna možná řešení toho třetího problému, ale ani jeden nepopsal způsob jak najít hodnotu E přímou kalkulací. Všem velmi děkuji; je milé vidět, že někdo má zájem, i když vím, že jsou to články bratra Bořka Šindlera, mého spoluhráče šachů a mariáše, které nám zajišťují, že nás čtenáři neopouštějí.

1. Kolik zrněk pšenice byste museli dát na 64té políčko šachovnice, kdybyste začali s jedním zrnkem na prvním políčku a pro každé další políčko to zdvojnásobili?

Řešení: $2^{63} = 9, 223, 372, 036, 854, 775, 808$. V evropské terminologii, kde bilion má 12 nul, by se tohle číslo četlo jako 9 trilionů... Leč v americké, kde bilion má jen 9 nul (tedy vzrůst jde jen po třech nulách), by se to četlo jako 9 quintilionů! Použila jsem kalkulačku ve "Window 2007".

Pověst nám neříká, co udělal nebohý šach, když mu jeho vezír sdělil, po pár týdnech, že tolik obilí není v celé Persii...

Kdyby zrnko měřilo 3 mm a vy ta zrnka položili konec ke konci, řetěz pšenice pro 64tý den by dosáhl z Persie až k Alfě Centauri a ještě trochu dále!

2. How would you go about timing the boiling of an egg for 15 minutes using a 7-minutes hourglass and an 11-minutes hourglass?

Solution: To time the egg you would have to start both hourglasses together. When the sand stops running in the 7-minute hourglass, turn it over. When the sand stops running in the 11-minute hourglass, turn the 7-minute hourglass over again. (Note that at this point sand worth 4 minutes fell through and upon turning it, you will be measuring 4 more minutes to add to the original 11 minutes.) When the 7-minute hourglass stops running, 15 minutes will have passed.

3. Equal Sums

A B C
D
E F G
H
I

Each of the digits 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 and 9 is:

i) Represented by a different letter in the figure to the left.

ii) Positioned in the figure to the left so that each of

$A + B + C$, $C + D + E$, $E + F + G$ and $G + H + I$ is equal to 13.

Which digit does E represent?

Solution: The sum of the digits from 1 to 9 is **45**, but $4 \times 13 = 52$, which is **7** more. As only digits **C**, **E** and **G** occur twice, their sum must be $7 = 1 + 2 + 4$. If **E** was **1** or **2**, then we would have either $C + E$ or $E + G = 3$ which would make **D** or **F** equal to **10** as the total must be 13. But the largest digit is 9, so we get a contradiction and **E = 4**.

Dnešní hádanky:

První dvě hádanky jsou opět z „Alba čtyřiceti hádankových karet“, které je tímto vyčerpáno, a ta třetí otázka je z knihy „The Great Book of Mind Teasers & Mind Puzzlers“ **George J. Sumnerse**, a všechny jsem ponechala v angličtině.

1. **The combined age of a husband and wife is 91. The husband is now twice as old as the wife was when he was as old as she is now. What age are they now?** In this exceptional case, trial and error is far easier than algebra!

2. **Using six straight, vertical cuts, see how many pieces can be made from a cake?** Note that you want to find highest number possible; using fewer lines is a good start.

3. **Amos, Bert and Clem are brothers.**

i) **Amos has exactly two brothers with grey eyes.**

ii) **Bert has exactly two brothers with grey or hazel eyes.**

iii) **Clem has exactly two brothers who do not have blue eyes.**

iv) **At least one of the three has hazel eyes.**

v) **At least one of the three has blue eyes.**

Whose eyes do you know the colour of?

This is a rather unusual problem; don't assume anything.

PROČ JSOU MUŽI ŠŤASTNĚJŠÍ?

Muži zkrátka patří k těm šťastnějším lidem, protože: Celý život jim zůstane jedno příjmení. Garáž mají celou pro sebe.

Jejich svatební přípravy se dějí samy od sebe.

Čokoláda je pro ně jen jedním druhem svačiny.

Nemohou nikdy otěhotnět.

Do vodního zábavního parku si mohou vzít bílé tričko.

Automechanici jim říkají pravdu.

Svět je pro ně jeden velký pisoár.

Nikdy nemusí jet na další benzínku, protože záchod na téhle je hrozně špinavý.

Nikdy nemusí přemýšlet o tom, kterým směrem se utahuje matička.

Stejná práce, lepší plat. Vrásky přidávají na charakteru.

Svatební šaty 10 000; pronájem smokingu 1 000.

Lidé jim nikdy nezírají na hrudník, když s nimi mluví.

Příležitostně umělecky ztvárněné říhnutí se od nich vlastně očekává.

Nové boty je netlačí, nemrzačí a nedělají puchýře na nohách.

Pořád stejná nálada. Na pětidenní dovolenou jim stačí jeden kufr.

V pohodě si otevrou všechny sklenice, které potřebují.

Dostane se jim ocenění i jen za trošku ohleduplnosti.

Když je někdo zapomeno pozvat, stále zůstává jejich přítelem.

Spodní prádlo pro ně stojí 90 korun za 3 kusy.

Tři páry bot je víc než dost.

Nikdy jim na veřejnosti nepadá ramínko.

Prostě nevidí, že mají zmačkané oblečení.

Každá věc na obličejí má svou původní barvu.

Stejný účes jim vydrží roky, ne-li desetiletí.

Holít si musí jen obličej a krk.

Celý život si mohou hrát s hračkami.

Břícho jim většinou schovávají široké boky.

Jedna peněženka, jedny boty stejné barvy, pro všechna roční období.

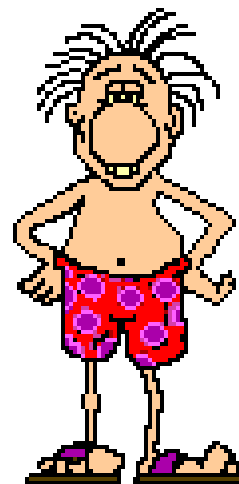
Mohou nosit kraťasy bez ohledu na to, jak vypadají jejich nohy.

Mohou si "upravovat" nehty zavíracím nožem.

Mohou si vybrat, jestli chtějí nebo nechtějí nosit knír.

Dárky pro 20 příbuzných nakoupí za 25 minut 24. prosince.

Není proto divu, že jsou muži šťastnější.

Česká příjmení Divad (temere.com) 9. 01. 2005 (Pokračování)

Slůvko kadlec je lidový název pro jednu z profesí v oboru textilním, tedy název pro pracovníka u stavu který tká látky, tedy pro profesi tkadlec. Ale dříve se kadlec říkalo i různým lidem, kteří se dříve toulávali od vesnice k vesnici a vydělávali si na živobytí různými příležitostnými pracemi, tedy vlastně tulákům. Příjmení **KADLEC** je 42 nejrozšířenějším příjmením v našich zemích a je desátým příjmením od písmene „K“. V České republice je přes 14 000 lidí nesoucích toto příjmení.

Z lidí, kteří vstoupili do podvědomí a kteří si zaslouží, aby byli jmenováni, jak bychom dnes „moderně“ řekli, mezi „třídu“ V.I.P. bychom mohli jmenovat Josefa Kadlece, novináře a překladatele, dále Karla Kadlece (1865-1928), českého právníka, profesora Univerzity Karlovy s jeho stěžejním dílem „Dějiny veřejného práva ve střední Evropě“. Dále bychom neměli zapomenout na Svatopluka Kadlece (1898-1971), básníka wolkerovské generace, překladatele francouzské poezie, divadelních her i prózy, nebo jezuitu Felixe Kadlece (1613-1675), autora barokní duchovní lyriky. Ve své době byl populární i herec Rudolf Kadlec (1889-1959), který měl za manželku rovněž herečku E. Švandovou. Ze sportu pak jmenujme otce a syna Kadlecovy. Otec byl vynikajícím reprezentačním středním obráncem v kopané a jeho syn v současnosti hraje kopanou za pražskou Spartu.

Z úsloví se dříve používalo „Někdy i starý tkáč (tkadlec) přízi zmate“ což znamenalo, že se může splést i zkušený, nebo „Oba jste v jedno brdo tkání“, což lze volně přeložit jako jeden za osmnáct a druhý bez dvou za dvacet, tedy že jsou oba stejní.

Z místopisných názvů bychom našli Kadlín v okrese Mělník, nebo kopec Tkalce v okrese Beroun.

Z příbuzných jmen bychom mohli jmenovat příjmení Kadlčík, Kadleček, Kadlečik, Kadlík ale i Tkačík, Tkáč, Tkačuk, Tkadlčík, Tkadlec, Tkadleček a další.

Příjmení Kadlec patří do kategorie jmen odvozených podle zaměstnání. Forma Kadlec je hovorová, nespisovná, kdy se v běžné mluvě vynechávalo první písmeno „T“, protože se relativně špatně vyslovovalo a proto došlo ke zjednodušení tkadlec – kadlec.

Jak již bylo na počátku řečeno, příjmení Kadlec nemuselo být také odvozeno od profesního zaměstnání, ale dotyčný mohl dostat přezdívku „tkáč“. Slovo „tkáti se“ mělo ve staročeštině i trochu pejorativní význam, neboť znamenalo toulat se. Tkáč tedy znamenalo lidi toulající se po krajině, tuláky, pobudy, zahaleče a podobnou sortu lidí, která samozřejmě neměla dobrou pověst a mnohdy toto slovo znamenalo i nadávku.

Většině lidí nesoucích příjmení Kadlec odpovídá německé Weber, počestlé Vébr, které v našich zemích také není ojedinělé. U nás je patrně nejznámější německý hudební skladatel Carl Maria von Weber a jeho opera Čarostřelec, která souvisí s poměry v Čechách po r. 1620.

Zajímavostí je také hudební skladba z doby okolo roku 1400 „Tkadleček“. Jedná se vlastně o alegorii kdy „Tkadleček“ se pře s personifikovaným „Neštěstím“ o to, zda může člověk ovlivňovat vlastní osud.

Čtyřicátým třetím nejrozšířenějším příjmením v našich zemích je **ŠTĚPÁNEK**. Je to druhé nejrozšířenější příjmení od „Š“, což znamená, že Štěpánků je u nás přes 14 000. Toto příjmení nosilo a nosí několik významných osobností, o kterých je třeba se zmínit. Tak abychom začali popořadě, prvním uvedeným bude herec a dramatik Jan Nepomuk Štěpánek (1783-1844), organizátor obrozenského divadla, ředitel Stavovského divadla, autor vlasteneckých her z české historie a veseloher z lidového života Čechů.

Miroslav Štěpánek (nar. 1934) je českým historikem a archeologem, ředitel Encyklopedického institutu ČSAV, dále Petr a Martin Štěpánkové, čeští herci, synové slavného herce Národního divadla Zdeňka Štěpánka (1896-1968), který ztvárnil na jevišti a filmovém plátně nespočetné nezapomenutelné postavy včetně historických postav jako byl Jan Hus, Jan Žižka a mnohé další. Jako dalšího bychom mohli jmenovat Josefa Netolického Štěpánka (nar. začátkem 16. století), českého rybníkáře a skutečného zakladatele rybníční soustavy v jižních Čechách, předchůdce pana Krčina z Jelčan (1506-1520 přestavěl Zlatou stoku u Třeboně). Abychom nezapomenuli ani na ženy, pak jmenujme alespoň Helenu Štěpánkovou (1899-1976),

českou tanečnici a pedagožku, sólistku baletu Národního divadla, nebo na herečku Janu Štěpánkovou, sestru Petra a Martina Štěpánkových.

Je zcela evidentní, že příjmení Štěpánek vzniklo jako zdobnělina křestního jména Štěpán. Patří tedy do relativně velké skupiny příjmení, která byla postavena na zdobnělinách (Adámek, Koníček, Křížek, Hájník apod.). Tento fakt nemá v žádném ze slovanských jazyků obdobu a patrně ani v žádném z evropských jazyků, alespoň tedy ne v takovém množství. Mezi jazykovědci se vedou i vášnivě diskuze, zda každé české zdobnělé jméno není vlastně patronymem – jménem po otci. Otec Adam, syn Adámek, tatínek Černošlav, syn Černošlávek, otec Šafař, syn Šafařík. Z množství příkladů lze usuzovat, že zdobnělá příjmení, tedy i Štěpánek mohla vzniknout třeba i tak, že dva lidé stejného příjmení, aby byli rozlišeni, tak menšímu se říkalo zdobnělinou. Zdobnělinou se tedy označoval např. člověk menší, mladší, méně zdatný (proč chodit ke Kovářičkovi, když můžeš jít ke Kováři). Někdy také i ironie a jízlivost mohla dát vzniku zdobnělého příjmení, třeba pro rozlišení člověka chudšího od člověka movitějšího. Ale výklad zdobnělin ani těmito důvody nekončí. Na příklad mistr mohl být Bednář, tovaryš Bednařík a učedník Bednaříček.

Je zajímavé, že naši předkové pak štěpánkem, nebo také štěpánem nazývali křížaly z planých hrušek, či jablek, zatím co z pěstovaných jabloní a hrušní se sušené ovoce nazývalo dodnes známým pojmem křížaly.

Z místopisných názvů, odvozených od příjmení Štěpánek je to obec Štěpánkovice v Severomoravském kraji v okrese Opava, známá svou lidovou architekturou. O příjmení Štěpán, což znamená vítěz a v přeneseném smyslu i věnec si řekněme něco jindy, ale je třeba poznamenat, že příjmení Štěpán má na první pohled nesouvisející odvozeniny jako Štefan, Štefek, Štefa, ale i Štefánik, jeden ze zakladatelů, spolu s T. G. Masarykem a E. Benešem, Československého státu.

Čtyřicátým čtvrtým nejrozšířenějším českým, ale i moravským a slezským příjmením je **DOSTÁL** (nebo **DOSTAL**). Od písmene „D“ je pak třetím nejčastějším příjmením a v České republice je přes 14 000 osob, kteří nosí toto příjmení. Příjmení Dostál patří do kategorie jmen odvozených podle nějakého děje. Dostál je tedy odvozeno od toho, že někdo něco od někoho dostal. Příjmení odvozených od dějů je v nejrozšířenějších příjmeních asi tři procenta. O jaké příjmení mohlo jít? Chybějící čárka nad „a“ u Dostála může určovat, že jde o dvě různé odlišné skutečnosti.

Varianta Dostal naznačuje, že mohlo jít o oslovení, nebo o přezdívku někomu, kdo něco dostal. Jazykozpytci odhadují, že šlo nejspíše o nějakou škodolibou přezdívku, kdy dotyčný dostal něco mimořádného, pozoruhodného, třeba výprask, pokutu a podobně. Varianta Dostál pak je oprostěna od všech posměšků. Ještě dnes se v češtině používá slovo dostát (třeba dostát svým závazkům, svému slibu a pod). Význam slova dostát je tedy jediný – splnit to, co bylo slíbeno, nebo co bylo povinností. Pár let nazpět proti proudu času však slovo dostát mělo podobný, i když poněkud odlišný význam – dostát své roli činoherce ve vztahu k části zpívaného textu. Tedy že se zhostil výborně zpívaného textu, že jej dobře zvládl. A půjdeme-li ještě dále, až do středověku pak se setkáme se slovem dozrállost, jež může být nahrazeno slovem dotrvalost a známějším zralost. Vyjádřil-li se někdo o někom že je dostáný, znamenalo to ve starověké češtině, že je dorostlý, zralý.

A nyní si připomeňme několik osob, jež nesou toto příjmení a něco ve svém oboru znamenali. Tak třeba Karel Dostál (1884-1966), herec a režisér, člen činohry Národního divadla, sestra Karla Dostála, herečka Národního divadla Leopolda Dostálová (1879-1972), nebo Eugen Dostál (1889-1943), historik umění, neúnavný organizátor péče o moravské památky. Dále můžeme jmenovat sociálně-demokratického politika, Pavla Dostála, který svého příjmení byl hoden a jistě by k němu přišel i tehdy, kdy se příjmení tvořila. Byl zralým, dorostlým mužem, jenž dostal svým závazkům kladeným na novináře, poslance a slušného člověka a vlastně mohl být i Dostal, neboť dostal od někoho za něco, aniž by věděl za co (policie pachatele nedopadla, abychom se dozvěděli, proč byl Pavel Dostál napaden). Dalším z Dostálů můžeme jmenovat Antonína Dostála, českého jazykovědce, slavistu, profesora Univerzity Karlovy, nebo i Josef Dostál, významný český botanik, který významně přispěl k zmapování floristiky ČR a napsal knihy Květena ČSR a Klíč k úplné květeně ČSR. Neměli bychom zapomenout ani na Rudolfa Dostála (1885-1973) profesora Vysoké školy zemědělské v Brně, zakladatele české experimentální morfologie rostlin a autora několika vědeckých knih. V neposlední řadě pak

vzpomeňme Vladimíra Dostála (1930-1973), který byl českým literárním historikem a kritikem. Zabýval se zejména dílem Julia Fučíka a Vladislava Vančury. Z příbuzných jmen pak bychom mohli jmenovat ještě českého lékaře, fyziologa, člena korespondenta České akademie věd Ctibora Dostálka, který se zabýval vyšší nervovou činností a mechanismem přizpůsobování a brněnského fotbalistu působícího naposled v pražské Slávii Dostálka.

Příjmení **STANĚK** je čtyřicátým pátým nejčastějším příjmením u nás a současně je i třetím nejčastějším příjmením od písmene „S“. V našich zemích se pohybuje něco málo přes 14 000 žen a mužů, kterým je vlastní toto příjmení.

Od příjmení Staněk je pak odvozeno mnoho dalších příjmení, jako např. Stach, Stacha, Stacho (bývalý výborný fotbalový brankář národního mužstva), Stachoň, Stachovský, Stachura, Stan, Stanko, Stana, Stáňa, Stanček, Stančík, Standa, Standera, Stane, Staněček, Stanek, Stanický, Staníček, Stanislav, Staniš, Staňkovský, Stavovský, Staňura, Staša (Simona Stašová, výborná herečka, dcera J. Bohdalové), Staško a mnohá další.

Staněk, to se ve své podstatě rovná křestnímu jménu Stanislav. Patří tedy toto přídatné jméno do skupiny jmen, odvozených od jména křestního. Základním kamenem příjmení Staněk je staroslovanské jméno Stanislav. Nelze však s jistotou říci že základem bylo jen jméno Stanislav. Možná že to bylo i staročeské jméno Stanimír, které vyjadřovalo přání, aby nositel upevňoval mír. Oproti jménu Stanislav, které mělo význam v tom, že nositel měl vyjadřovat přání toho, kdo mu jméno dal, aby upevnil slávu rodu a je jedno byl-li nositel jména z urozených šlechtických kruhů, či nevolníkem. Vždy cílem měla být sláva rodiny. Jméno Stanislav bylo obzvláště oblíbené v Polsku a Rusku. Připomeňme si při této příležitosti jméno slavného ruského režiséra a divadelního teoretika Stanislavského). Mezi nositeli tohoto jména najdeme i dva krále a dvě osoby prohlášené za svaté. Proto patrně i polského původu budou příjmení vyskytující se i u nás, tedy příjmení Stach, nebo Stašek, které pochopitelně mají další své odvozeniny. Ve středověku, kdy se tvořila největší část příjmení tedy nositeli tohoto jména měli být lidé, kteří měli upevňovat slávu rodu a rodiny.

Od příjmení Staněk mohly být odvozeny i některé místní názvy, jako místo Stanětice u Domažlic, nebo častější místní Staňkov a Staňkovice. Známe i Staňkovskou pahorkatinu v okrese Domažlice, nebo u Jindřichova Hradce rybník Staňkovský. A ze známých lidí nesl toto příjmení např. František Staněk (1867-1936) politik agrární strany za prvé republiky. Byl i ministrem pošt, veřejných prací, nebo zemědělství. Ve 30. letech byl předsedou poslanecké sněmovny. Dalším Staňkem můžeme jmenovat Jana Václava Staňka (1907-1983), významného zoologa, fotografa a režiséra dokumentárních filmů o přírodě. Ze sportu pak to byl Jaroslav Staněk, mistr Evropy ve stolním tenise spolu s Vl. Mikem.

Příjmení **HOLUB** a příjmení od příjmení Holub odvozená jsou 46. nejčastějším příjmením v České republice a třetím nejčastějším příjmením od písmene „H“. V České republice je téměř 14 000 lidí nesoucích toto příjmení. Od příjmení Holub pak jsou odvozena další příjmení jako Golombek, Holubář, Holubec, Holoubek, Holubek, Holubický, Holubička, Holubík, Holubinka, Holubkov, Holubovský, a ještě další.

I v českých pořekadlech a příslovích najdeme slovo holub relativně velmi často. Např. „Lepší vrabec v hrsti, nežli holub na střeše“, i když nevím, co dělat s holubem v hrsti, stejně jako nevím, co dělat v hrsti s vrabcem, nebo „Žádnému pečený holub do huby nevletí“ a i tady jistě je přísloví postavené na hlavu. Jednak pečený holub nemůže létat, ale ani nevím, co by bylo dobrého na pečeném holubovi. Jo kdyby to tak byla husička, to by bylo něco jiného... Přijatelnější je už „...točí se jako holub na bání“, nebo „naparuje se jako holub na střeše“. Prísloví v prvním případě vyjadřuje, že je lepší malý jistý zisk, než nejistý velký zisk, ve druhém případě vyjadřuje přísloví, že nic se nezíská bez vlastního přičinění, třetí pak, že je někdo neklidný, nestálý a poslední pak že se dotyčný vychloubá, naparuje. Všichni jistě známe někoho, kdo má holubičí povahu, tedy že je mírný. Všichni také víme, že holubice je symbolem míru dnes a byla i dříve. O zamilovaných pak se říká, že se k sobě chovají jako „dva holoubci“. Ale také negace se dá vyjádřit jako že „dělají z toho holubník“, tedy nepořádek. I dloubání v nose má souvislost s holuby.

Z místopisných míst můžeme jmenovat město kdysi proslavené českou házenou Holoubkov, nebo Holubeč, Holubí Zhoř, Holubice, Holubín, Holubov což jsou všechno místopisná jména stejně jako Holoubkovská kotlina u Rokycan nebo u Doks Holubí skála, či kopec 1071 vysoký Holubník u Liberce. Podle Holoubkova byl pojmenován i Holoubkovský potok a Holoubkovský rybník nebo 25 hektarový rybník Holub u Jindřichova Hradce.

Příjmení Holub patří do skupiny jmen podle vlastností tělesných a duševních. Vždyť i nechvalně známý jezuita Koniáš ve svém spise užívá spojení slov jako holubičí povaha, či třeba slova jako „pýcha co holub nadutá“. Je zajímavé, jaké protiklady vyjadřují slova holub a holubice. Holub je spíše využíván v negativním smyslu, zatím co holubice je veskrze kladná. Holubem však mohli naši předkové nazývat i člověka holuby chovající, či člověka umějíciho dobře připravovat maso z holoubat. Ale mohli tak nazývat i člověka bydlícího v domě nesoucí domovní znamení holuba. Jen v Praze do dnešních dnů je takových domů šest.

Dnešní nositelé příjmení Holub by se neměli znepokojovat negativními aspekty slova holub, neboť i Kolumbus je vlastně v překladu z latiny holub a i televizní hrdina poručík Colombo má za základ slovo holub. A nejen tito pánové, ale od slova holub je i „Jonáš“ pana Suchého, či pěvkyně Tauberová. (Obě jména mají v překladu souvislost s holubem) Bohužel i konec našeho života je spojen s „columbariem“, což je v překladu z latiny holubník.

Z význačných lidí pak je třeba vzpomenout Dr. Emila Holuba (1847 – 1902), lékaře a především ve své době významného cestovatele. Dále můžeme jmenovat Drahošlava Holuba filmového režiséra dokumentárních filmů, nebo Miroslava Holuba, lékaře, vědce a básníka, nebo herce Miloslava Holuba. V encyklopediích pak najdeme i Antonína Holuba, profesora fyziologie na veterinářské Vysoké škole v Brně.

Podle pana Gutha-Jarkovského by se asi v dobách, kdy se ještě na etiku dbalo, představil muž: „**SOUKUP** je jméno mé“. V době nedávno minulé by představení asi znělo: „Těšilo mne, Soukup“. A dnes, kdy čas je mnohým z nás pánem by patrně zaznělo jen: „Soukup“. Ano, a podle toho, že uvádím jméno Soukup, si o tomto jméně řekneme něco víc. Filologové říkají, že Soukup je vlastně spolukupující a zestručněním pak vzniklo soukup. Příjmení Soukup je v České republice na 47. místě pomyslného žebříčku příjmení, je čtvrtým příjmením od písmene „S“ a podle statistik je u nás něco málo pod 14 000 Soukupů a Soukupových.

Příjmení Soukup a odvozená příjmení z tohoto základu patří do skupiny příjmení, která se vztahují ke stavu, činnosti a zaměstnání. Zajímavostí je, že skupina písmen spojených v předponu sou- je v českém jazyce poměrně početně zastoupena, např. souputník, souhlas, soubor, soustředění, soukromník a mnohá další. Zamyslíme-li se nad touto skutečností, vyplyne z toho fakt, že pojmy spojené s předponou sou- jsou vždy spojena s dvěma aktéry a z toho i vyplývá, že také soukup je vlastně partnerské slovo vyjadřující nákup dvou osob jednoho předmětu, vyjádříme-li to obecnou formou. Možná že by si naši prarodiče a praprarodiče ještě pamatovali, jak po vesnicích chodili dva řezníci a vykupovali dobytek a prasata, obvykle doprovázeni psem velkého plemene, budícího hrůzu a zapřaženého do vozíku. Odtud také pramení onen trochu pejorativní význam, že se „chová, jako řeznický pes“. Možná, že tito nákupčí byli nazýváni Řezníčky, což je 161 příjmení v našem pořadí, ale je také možné, že byli nazýváni soukupy proto, že vždy se nákupu účastnili dva. Jazykovědci uvádí u výkladu slova soukup ještě význam jako donašeč; jazykozpytec Trávníček dokonce „pomahač zlodějů“, což by se dalo obecně vyjádřit ve významu překupník a u Z. Wintera bychom našli výklad jako spoluviník. V jednom ze starých soudních spisů bychom pak našli i větu ze soudní síně kde soukup zjevnou odpověď dáti má. Ale soukupem mohli být nazýváni i svědci či původci všech těch rvaček, hádek, rozmlísek a sporů, ale nevylučuje se, že soukupem mohl být nazýván původce tištěného, či psaného díla, tedy autor. Z příjmení Soukup pak lze odvodit i další příjmení, jako např. Sokup, Sukop, Sukup a některá další.

Z význačnějších lidí nosících toto příjmení bychom mohli jmenovat Františka Soukupa (1871-1940), politika, pravicově orientovaného sociálního demokrata, který byl novinářem a publicistou. Svou profesí byl právník. Začátkem osmdesátých let 19. století byl členem Omladiny. V letech 1904 – 1938 byl členem sociálně-dělnické internacionály. Před první světovou válkou byl i členem říšské rady a byl i jedním z organizátorů vzniku republiky. V době první republiky byl i ministrem a členem

vlády. Dalším ze známých Soukupů, Jaroslav, český dirigent, nebo Josef Soukup český sochař a sklářský výtvarník a neměli bychom zapomenout ani na Věru Soukupovou mezzosopranistku, která je oceňována jako interpretka písňové a kantátové literatury. Známým je i Jiří Soukup (1855-1938), odborník na stavbu mostů. Jeho dílem je i návrh mostu Legií u Národního divadla, nebo Čechův most.

Věříme, že jsme vás nezahltili informacemi o příjmení Soukup a že si se zájmem přečtete těch pár vět o příjmení, které se ve svém pořadí pomalu blíží k padesátce těch nejběžnějších.

Příjmení **ŠŤASTNÝ** je 48. nejčastějším příjmením všude, kde se hovoří česky, ale samozřejmě že i na Slovensku. Však hokejové generace si jistě pamatují bratry Šťastné jako reprezentanty tehdejšího Československa. Ale vraťme se k našemu tématu a nechme vzpomínek na minulost. Tedy příjmení Šťastný je třetím nejčastějším příjmením od písmene „Š“ a v České republice je přes 13 500 lidí nesoucích toto příjmení. Dá se říci, že na jednoho Šťastného připadá teoreticky 5,7 Nováků, což jak již víte, je nejčastější příjmení u nás.

Příjmení Šťastný vzniklo patrně odvozením od jména osobního – křestního. V éře šíření křesťanství v Evropě a tedy i v našich zemích, byla potlačována jména pohanská a cizí jména – křesťanská, byla různě upravována a převáděna do českého jazyka. Někdy se ovšem celkem bezduše překládala, jako třeba z řečtiny Theofil se překládal jako Bohumil, německé křestní jméno Gotfried se překládalo jako Bohumír a latinské jméno Felix se překládalo doslova ve formě Šťastný (že by i za první republiky animovaný kocour Felix, jehož měli v oblibě zvláště děti – byl to vlastně předchůdce myšáka Mickeye – byl vlastně Šťastný?). Latinské jméno Felix bylo v raném křesťanství velmi populární, o čemž svědčí i to, že asi tři desítky lidí nesoucích toto jméno bylo svatořečeno. Velmi silně konkurují všem svatým Janům. Jen pro zajímavost můžeme uvést, že francouzský šlechtic Felix z Alois založil koncem 12. století Řád Nejsvětější Trojice, jehož posláním bylo vykupovat křesťanské zajatce z otroctví. Možná, že i tady někdo může hledat základy příjmení Šťastný, neboť ti kdo byli vykoupeni, museli být šťastní, že již nejsou v otroctví. Jo, jo, klikaté jsou cesty našich příjmení...

Vzpomeňme si tedy na některé význačné osoby našeho kulturního, vědeckého nebo sportovního života. Vzpomeňme tedy na Alfonse Šťastného (1831-1913), který byl představitelem a ideologickým vůdcem českého agrarizmu z přelomu 19 a 20. století. Byl myšlenkově ovlivněn hrubým materialismem a proticírkevním volnomyšlenkářstvím. Založil Selské noviny a Selskou jednotu. Podílel se svou činností v podstatě na založení prvorepublikové agrární strany. Dalším ze Šťastných byl pak Jaroslav Šťastný (1878-1966) významný lékař, zakladatel moderní české urologie. Neměli bychom zapomenout ani na, ve své době populárního a v celé Evropě známého, motocyklového závodníka Františka Šťastného, který se svou Jawou vítězil v mnoha prestižních závodech v Evropě. Dalším ze sportovců je pak Bohuslav Šťastný, spoluhráč V. Martince, mistr světa 1972 a 1976. Ale nejen mezi sportovci, ale i mezi herci najdeme nositele jména Šťastný.

Slůvko šťastný pak nalezneme i v mnoha úslovích českého jazyka, jako např. „byl narozen na šťastné planetě“, což znamená, že má štěstí. Že má štěstí lze však vyjádřit že „byl narozen pod šťastnou hvězdou“. A všichni jistě známe to expresivní „jsem šťastný, jako blecha“, i když nikdo z nás asi neví, jak je blecha šťastná. Známá jsou však i úsloví jako „odvážnému štěstí přeje“, nebo při vyplnění tiketu sportky, který vyhraje nějaký ten větší „peníz“ jistě řekneme, že „měl šťastnou ruku“. A velmi pravdivé pořekadlo, které jistě má racionální jádro, je že „každý je svého štěstí strůjcem“. Ve staročeštině pak bychom našli úsloví, se kterým se dnes už nesetkáme: „Šťastný-li jest někdo a má-li šťastný prospěch, nehleď šilhavě“, což znamenalo jediné – nezavíď. Ale i „šťasten, kdo cizí příhodou vystříhá se před vlastní škodou“ znamenalo, že je dobré se poučit z cizího nezdaru.

Od příjmení Šťastný pak bylo odvozeno mnoho dalších příjmení Ščasný (fotbalový trenér), Ščasta, Štásek, Stasek, Štasenka, Štasna, Šťastna, Šťasný, Šťastna, Šťaska Šťastlivý, Šťastník a mnohá další.

Tolik tedy k čtyřicátému osmému nejčastějšímu příjmení a příště přijdou na řadu všichni ti, jež ve svých dokladech jako příjmení mají napsáno Mareš. To bude již pojednání o 49. nejčastějším příjmením v České republice. (Pokračování)

PERLY A PERLIČKY – sokolské i nesokolské

Cestička k domovu známě se vine. Hezčí je, krásnější než všechny jiné... Jenomže. Ano, jenomže. Trčí to zavile v tom „jenomže“. Jenomže tam doma se dnes na všechno bez přestání nadává a hubuje. Řeč o tom již sice byla podelší, ale přiopakujme si to pro radost. Nadává se v té naší republice, nadává a nadává, spílá se politikům, prezidentovi, pochybuje se o všem, co se pohybuje. Panuje jakási všeobecná a hluboce zalezlá nespokojenost. Ano, byla o tom už řeč, byla, ale zasluhuje si to opravdu zdůrazněného encore. Mladí tam nadávají, pravda, poněkud méně vytrvale a rozhodně tlumeněji, ale nadávají. Na vládu, na parlament, na poměry. **Nadávání a lomení rukama** nad tím či oním **se stalo** všeobecným českým domácím artiklem, **všeobecnou módou**. Prostě se to nosí. Kdo nenadává, stane se podezřelým z nenadávání – if you know what I mean. Nadávat se prostě musí, nadávat patří k věci, k bontónu, jinak jste „helejte úplně mimo mísu“. Být úplně mimo mísu je novou českou mluvní vymožeností, něco jako být vedle jak ta jedle. Tudíž, zajedete-li do svého rodiště, připravte se na poslech zatracování všeho, všemi a všude, ba i na své občasně souhlasné přitakávání tomu všemu neřádstvu, jinak budete docela tutově mimo onu českou mísu, a to zcela úplně. Neodvažte se reptalům namítnout, že mají svobodu všeho, že nejsou fronty na banány, že si mohou zajet na Kanáry, že mohou denně a beztrestně prezidenta, předsedu vlády, parlament a jeho příslušníky nehorázně tupit a znešvařovat... Že my Češi národem proslulých věčných reptalů a nespokojenců jsme a zůstáváme, a že nátura notorického nehrdiny Josefa Švejka nám jaksi zalezla pod tu naši všečeskou kůži, v tom asi přece jen něco bude. Nicméně, nicméně co našince z druhé polokoule globu trochu mate – to je to poslouchání věčného hořekování nad poměry, to reptání, házení flinty do žita a lámání hole nad nemožností poměry změnit, i když kolem sebe vidíte hory všeho jídla i komfortu a pociťujete naprostou svobodu. Nikdy ovšem neuslyšíte doznání, že si ten marast asi české občanstvo vlastně navarilo samo, že tím **fešácky sameťáckým vypolštářováním ponechalo komunistům volnou ruku k tunelaření**, nikoho z bolševických gaunerů že nepotrestalo, že se nepostavilo proti pokračování prapodivného komunistického právního řádu, že dovolilo prodat a vybrakovat těžký průmysl, odepsat plzeňské pivo, Škodovku, a několik automobilek, to všechno v čiré touze po investici cizího kapitálu, že si svobodou zkoprnlé obyvatelstvo prostě jezdilo na chaty a na veřejný pořádek ve státě se vykašlalo, a že mají teď holoubkové to, co si sami vlastně nadrobili... Nu, sem tam takové hlasy sebeviny i slyšíte, ale jen opravdu výjimečně... Vtírá se ovšem i myšlenka, že tomu dost namyšlenému „Západu“ to bloudění v kruzích ani nijak příliš nevadí, že v rozčerených českých, a vůbec i v ostatních „východoevropských“ kalných vodách si šikovná západní štika ráda a obratně uloví to i ono... Dnes v Čechách platí, že co ráno, to nová aféra, nové zpronevěrování tu i onde. Jen člověk doufá, že ty stromy české hlouposti do nebe přece jen neporostou... Ku konci ještě ale, a by se to nepletlo, jen slovíčko, jen jedno jediné slovíčko, alespoň tedy za nás všechny dosud pozůstalé osmačtyřicátníky, ba však jistě i za jiné s námi spřízněné duše. Milí naši zlatí Rossové Hedvíčkové, ano, tak to povězme, milí zlatí Hedvíčkové – jak jen na to, jak vám to jen vyjádřit?... Ale snad takhle... Věřte nevěřte, že i kdybych ve světě bůhvíkam zašel, tu cestu k domovu vždycky bych našel! Douška a šalvěje kolem ní voní. Nikde se nechodí tak jako po ní...

Zapsali jsme si letos, my Češi, za uši výročí heydrichiády, vyvrácení Lidic i Ležáků, příchod Cyrila a Metoděje, výročí upálení Jana Husa, a nezdráhejme se tedy ani zamyslet se v září nad smutným, a **zlověstným odkazem Mnichova**. Republika nebyla tehdy v tom roce osmatřicátém celých ještě ani dvacet let stará, bylo to děvče v těch nejlepších letech, prostě děvče na pohled to bylo. A naši někdejší dobrodinci, ba vlastně naši spojenci, se prosím pěkně dovedou docela drze a bez uzardění sejít s evidentním mezinárodním grázlem, vlastně s dvěma vykutálenými grázly, a dohodnout se s nimi o rozčtvrcení našeho domova. Bez nás, mimo nás, proti nám. Hodit nás bezostyšně těm lumpům za potravu jako předkrm – a, prosím, za všeobecného halasného potlesku Evropy! Oni, ten „Západ“, nás tehdy v tom Mnichově hodili německým vlkům jako zaslouženou kořist a za mocného aplausu všech polosamotných evropských „míráků“, těch prostáček, kteří pokládali cárek papírku v rozdá-

vané ruce přihlouplého britského ministerského předsedy Chamberlaina za trumf jeho geniality, a za záruku dlouhého míru! Československo prostě ten Západ dovedl bezsvědomě vykopnout na hnojiště... Boží soud pak sice brzy následoval, doslova ještě než se rok s rokem sešel, a Německo pak těm našim zrádcům zatroubilo mocně na poplach. Nu, a co si měli Češi vlastně počít, když jim spojenci nařídili mlčet, nebojovat, kapitulovat a ohnout poslušně hřbety? Pravda, my osmačtyřicátníci jsme nezažili na vlastní kůži sovětskou invasi z roku osmašedesátého, víme ale dobře, jak chutná zrada Západu. Jak to pověděl vázanou řečí básník Halas – zvoní, zvoní zrady zvon, zrady zvon, či ruce jej rozhoupaly? Francie sladká, hrdý Albion, a my jsme je milovali. A my jsme je milovali... Takže i na to mnichovské jubileum pamatujme, milí přátelé. Pamatujme a nezapomínejme na to mrzké ponížení! I tohle „encore“ si zde dovolme. Pokud vás napadne, že to tak nějak podobně denně servírovali i komunisté, nechtě. Však víme i to, co neservírovali ani jednou za desítky let...

Alespoň několika větami se v té zářijové mnichovské souvislosti ještě dotkneme památky prezidenta Beneše. Jeho zásluhy o zřízení samostatné republiky jako pravé ruky T. G. Masaryka jsou nesporné. Jeho rozhodnutí – na důrazné naléhání nás hanebně zradivších „spojenců“, nebo vlastně na jejich neskrývané výhrůžky – kapitulovat a vydat Němcům Sudety bez boje bude nepochybně ještě dlouho předmětem úvah a rozporů historiků, politologů a vůbec i mnoha jiných badatelů. Naopak ambivalentní Benešův postoj vůči „převzetí moci“ bolševiků v Československu v únoru 1948 asi zůstane celkem jednoznačně předmětem kritiky a odsouzení. Připomeňme si však přece jen ještě znovu míru jeho podílu na vysídlení Němců. Pravda, bez rozhodnutí Spojenců by k němu nebylo došlo. Prezident Beneš se ale na jejich konečném odsunu důsledně podílel. Jsou a budou v naší republice jistě i takoví, kdo s vysídlením staletých usedlíků v našich zemích nesouhlasí. Ovšemže mohl zůstat Liberec baštou německví, a že se dodnes mohlo hovořit v České Lípě, v Chebu, v Lokti a jinde v českém pohraničí jen převážně německy. Mohlo se tam tak mluvit. Ale **mluví se tam česky**. Hlavně **příčiněním Benešovým**. Tolik tedy ještě k tomu osudnému září 1938, a jeho důsledkům.

Londýnská Olympiáda je už za námi a lze se nad jejími výsledky zamýšlet. Austrálie sice v plavání nijak pronikavě neuspěla, vybojovala si ale nicméně hezkou řádku medailí všeho druhu v jiných sportovních disciplínách. I čeští atleti si vysloužili čtyři zlaté, a to byl poměrně slušný úspěch... Poslyšte ale jednu novinku: dovídám se, že velmi úspěšným olympionikem byl kdysi i otec jednoho z nejstarších členů naší jednoty, a to otec našeho bratra Bědi Vohralíka. Běďův otec totiž, **pan Václav Vohralík, soutěžil v běhu** za Československo již v roce **1920 na Olympiádě v Antverpách**, skoro tedy již před sto lety! Má to kupodivu velice zajímavé pozadí. Dědeček bratra Bědi Vohralíka, jako velký a úřadům v Čechách nepohodlný český vlastenec a odpůrce rakouského režimu byl v devadesátých letech devatenáctého století i s rodinou vyhoštěn z Moravy do Budapešti. Takže Běďův tatínek, v Brně narozený, ale v té době dvouletý, vyrůstal potom v Maďarsku a navštěvoval maďarské školy. Tam také zahájil v raném mládí svojí sportovní dráhu jako člen budapeštského fotbalového klubu. Po zranění se však začal v Maďarsku věnovat lehké atletice, a to zejména běhům. V roce 1912 tam vyhrál přespolní běh a stal se reprezentantem Maďarska v mezinárodních lehkootletických soubojích v dálkových bězích na 800 a 1500 metrů. Když se Vohralíkova rodina konečně v roce 1919 opět navrátila do již osvobozeného Československa, vyhrál mladý Václav tradiční dálkový běh z Běchovic do Prahy, a v Paříži pak jako československý reprezentant běh na 1500 metrů. Tyto skvělé atletické úspěchy mu zajistily účast jako reprezentanta Československa v dálkovém běhu na olympiádě v Antverpách v roce 1920. V rozběhu sice docílil olympijského rekordu, ve finále pak ale bohužel pro onemocnění neuspěl a skončil na čtvrtém místě... Máme tu tedy mezi sebou syna někdejšího dálkového běžce a československého olympijského závodníka. Není to povznášející pocit? Snad bychom měli dodat, že se kromě sportu otec Václav Vohralík věnoval i hudbě jako

čelista, a že v Londýně usazená rodina jeho druhého syna je známá z četných koncertních vystoupení vážné hudby...

Během letošního roku zaznamenali čeští tenisté pozoruhodné úspěchy. Petra Kvitová sice letos zatím nijak nevynikla, ale v Davis Cupu se Česká republika probodovala do finále, které sehraje proti Španělsku. Radek Štěpánek se se svým indickým partnerem dobojoval v pánských dvouhrách do finále American Open, tam byli ale poraženi. Tomáš Berdych v témže turnaji sice porazil švýcarské světové eso Rogera Federera, leč do semifinále to bohužel nedotáhl. – Na londýnské olympiádě byli čeští sportovci velmi úspěšní, a získali celkem 10 medailí. **Miroslava Knapková** vybojovala zlatou ve skifu, **Barbora Špotáková** v hodu oštěpem, **David Svoboda** vyhrál moderní pětiboj a v závodě horských kol získal první místo **Jaroslav Kulhavý**, tudíž čtyři zlaté. Zatímco prezident Klaus projevil nevšední zájem o české olympioniky, nepokládal zřejmě za nutné pozdravit svou přítomností Prahou šestého července pochoduující sokoly během jubilejního sletu.

”European Soiree” will be at the Polish Club 73 Norton Street Ashfield NSW on Saturday, 6 October 2012 Dinner (optional) at 5:30 pm, the concert at 7 pm. Arias and popular songs (in different languages) by famous European classical composers interpreted by charming European and Australian artists: Sylvia Virag, Gennadi Dubinsky, Alison Laurence, Glenn Amer. Tickets for the concert only: \$30 (GST incl.) Bookings are essential! To reserve your ticket, please send your cheque or money order made payable to Sylvia Virag, P.O. Box 1218 Chatswood NSW 2057. Tel: 02 9415 4532 Mobile: 0403 113 145 E-mail: dalilasinging@gmail.com

Lovec perel Bojar

Is the Arctic sea ice in "a death spiral" Peter Westmore

News Weekly, September 15, 2012

A regular seasonal melting of Arctic sea ice during the northern summer has prompted alarming claims that global warming is causing the melting of the northern ice-cap. But is this true?

The reports have been fuelled by statements from the US National Snow and Ice Data Center (NSIDC), widely considered across the world as the main authority on Arctic Sea ice.

All international observers agree that the current extent of Arctic Sea ice is low, and media reports reflect this fact.

The head of the NSIDC, Mark Serreze, who has repeatedly stated that Arctic Sea ice is in “a death spiral”, issued a statement saying that the Arctic Sea ice is the lowest on record, as a result of global warming.

What is not stated is that every year, in the northern summer, most of the Arctic Sea ice melts. The changes in the area of Arctic sea ice every year varies from a maximum of around 13 million square km to a minimum of about four million square km, as seen in the accompanying chart. The Arctic ice is also relatively thin, averaging about two metres thick, which helps to explain how it cracks easily in storms, and how quickly it melts and freezes.

The extraordinary melting and freezing every year has a number of causes, principally the increased energy from the summer sunlight and reduced reflection into space from the sea ice, as well as the effect of the North Atlantic Current — the northern extension of the Gulf Stream — which flows northwards into the Arctic Sea, and flows of warmer ocean water from the Pacific Ocean and fresh water from both Russia and North America.

Other factors include ocean mixing caused by winds and storms, longer-term variations caused by the Arctic Oscillation, as well as the el Niño/Southern Oscillation (ENSO), the Pacific Decadal Oscillation, and changes in solar activity.

For centuries, the decline in the observed extent of Arctic sea ice has caused maritime countries to believe there was a Northwest Passage, north of Canada, linking the Atlantic and Pacific Oceans, which could provide European nations with a shorter route to China, Japan and India than the existing routes south of the Cape of Good Hope in Africa and Cape Horn in South America.

Expeditions were launched, from the 15th century onwards, seeking the Northwest Passage, commencing with John Cabot's in 1497. In the following century, expeditions were conducted by Sir Francis Drake, as well as French and Spanish ships, seeking a way through the Arctic Sea to China. In the 19th century were the three expeditions, led by the former governor of Van Diemen's Land (Tasmania), Sir John Franklin. The last of these, the extremely well-equipped expedition in 1845, ended in tragedy, with the two ships becoming locked in ice during one of the violent freezes which occur, and every crew member, including Franklin, dying of scurvy or starvation, after being locked in sea ice for several years.

The first successful transit through the Arctic took place over 100 years ago, when the melting of the sea ice permitted the Norwegian explorer, Roald Amundsen — the first man to reach the South Pole — to sail from Greenland to Alaska. Since then, a number of ships have sailed the Northwest Passage during the brief summer thaw.

But what is most interesting about the current year's data is that in the last northern winter, the amount of Arctic Sea ice was about the same as for any one of the previous 10 years, perhaps a little more. This coincided with the extreme cold experienced in the last northern winter, when both North America and Europe were in the grip of a deep freeze.

When the sea-ice cover was around 14 million square km, the National Snow and Ice Data Center had nothing to say about it. It has only commented when the spring/summer thaw reduced the Arctic ice cover to around 4 million square km late in August. Barely mentioned in the alarmist talk of a melting Arctic ice cap was the fact that, in early August, there were severe storms in there which caused a significant break-up of thin ice sheets and mixing with sea water which melted a significant amount of the remaining ice.

Anthony Watts, the American meteorologist who edits one of the most popular climate change web sites, www.wattsupwiththat.com, pointed out that, despite the NSIDC's claim that Arctic sea ice was the lowest on record, other data, including some from NSIDC itself, contradicted the claim. Watts wrote, "Here's a curiosity, another NSIDC product, the new and improved 'multi-sensor' MASIE product, shows no record low at [about] 4.7 million square kilometres." He added, "Another product, NOAA's National Ice Center Interactive Multisensor Snow and Ice Mapping System (IMS) plot, also shows no reason for claiming a record at all: Their number is ... [about] 5.1 million square kilometres."

Apparently, you can find figures to support any conclusion you like.

NA POMOC PRÁVNÍKŮM MINISTERSTVA VNITRA *Milan Hulík*

Jako vlna za vlnou se do Česka vrací dvě kauzy – bratrů Mašínových a zákaz komunistické strany. Připomíná to dostihy; jakmile nějaká konkrétní totalitní minulost dostihne Česko, to zakličkuje a na chvíli zmizí za křovím. Pak se zase objeví na trati se svými staronovými soupeři. Nyní to vypadá, že alespoň KSČM dosáhla cílové rovinky. Bude zakázána? K jakému závěru dojdou právníci Ministerstva vnitra?

Úvodem je třeba konstatovat, že politickou stranu nelze zakázat. Je možno ji jen rozpustit nebo jak dále vysvětleno, její registraci zrušit. Ale KSČM není třeba rozpustit. KSČM totiž právně neexistuje!

V době, kdy senátor Martin Mejstřík vedl svůj boj za zákaz komunistické strany, tak korespondoval s ministrem vnitra Langerem a chtěl vědět, zdali je KSČM vůbec řádně registrována.

Podle sdělení ministra vnitra a informatiky MUDr. Mgr. Ivana Langera ze dne 19. 12. 2006:

„KSČM vznikla jako právnická osoba dne 28. 11. 1990 podle zákona č. 15/1990 o politických stranách. V souladu s ustanovením § 3 odst. 1 citovaného zákona MV ČR zapíše do seznamu politických stran a politických hnutí takovou politickou stranu, která oznámením pro evidenci splní náležitosti požadované v § 2 odst. 2 tohoto zákona. Jednou z těchto náležitostí byly tudíž i stanovy KSČM, při jejichž posouzení dospělo MV ČR k závěru, že jsou v souladu jak s citovaným zákonem, tak s Ústavou České republiky a Listinou základních práv a svobod.“ Jak ministr ve svém sdělení uvádí: „KSČM je jeden z politických subjektů, kterých se týká § 21 zákona č. 424/1991 Sb. „o sdružování v politických stranách a politických hnutích“. Citované ustanovení stanoví, že „strany a hnutí, které vznikly na základě zákona č. 15/1990 Sb. nebo jsou za ně tímž zákonem považovány, jsou stranami a hnutími podle tohoto zákona.

“Ve shora uvedeném sdělení se uvádí, že KSČM vznikla jako „právnická osoba“, ač KSČM vznikla na ustavujícím sjezdu dne 31. března 1990 jako územní organizace Komunistické strany Československa. Na I. sjezdu KSČM ve dnech 13. a 14. října 1990 byly přijaty základní dokumenty KSČM, tj. program a organizační řád.

Usnesení ustavujícího sjezdu Komunistické strany Čech a Moravy:

Dokument, přijatý 31. 3. 1990.

Ustavující sjezd Komunistické strany Čech a Moravy:

1. bere na vědomí

a) zprávu ústředního výboru KSČ ustavujícímu sjezdu Komunistické strany Čech a Moravy přednesenou předsedou KSČ s. Ladislavem Adamcem,

b) náměty k tezí volebního programu KSČ s připomínkami;

2. schvaluje

a) název **územní** organizace KSČ v České republice – Komunistická strana Čech a Moravy (KSČM),

b) programové prohlášení Komunistické strany Čech a Moravy,

c) postavení, úlohu a vymezení působnosti Komunistické strany Čech a Moravy a jejích orgánů,

d) stanovisko k událostem po přijetí ústavního zákona o změně názvu ČSSR;

V dalším dopise ministra vnitra ze dne 16. 2. 2007, ve kterém reaguje na upřesňující dotaz ohledně registrace KSČM, se uvádí, že „pokud jde o domněnku, že KSČM byla a dosud je registrována jako územní organizace Komunistické strany Československa, tak tato domněnka nezohledňuje následující skutečnost“:

1/ „Jak vyplývá z § 4 zákona č. 15/1990 Sb. o politických stranách, zápisem do evidence politických stran vznikla dnem zápisu politická strana jako právnická osoba. Jedná se tudíž o vznik zcela samostatného subjektu právně nezávislého na jakékoli jiné organizačně právní formě právnické osoby, to znamená i na jakékoli jiné politické straně.“

S touto alibistickou a účelovou argumentací nelze souhlasit, protože logický a sémantický význam skutečnosti, že KSČM vznikla na ustavujícím sjezdu dne 31. 3. 1990 jako **územní organizace Komunistické strany Československa**, je jediný – KSČM je teritoriální organizací, tedy územním článkem Komunistické strany Československa.

Jinak se uvedená „definice“ přeložit nedá. Kromě skutečnosti, že KSČM plní svoji územní funkci, tedy že působí na určitém území (území není vymezeno), z ní vyplývá, že předpokladem existence KSČM je paralelní existence Komunistické strany Československa. Pokud by KSČM měla Komunistickou stranu Československa nahradit nebo vystřídat, pak by to muselo být výslovně vyjádřeno. Shora uvedená informace však pracuje pouze s faktem, že KSČM je součástí (buď dílem, nebo celá) Komunistické strany Československa.

– O právní nezávislosti na jakékoli jiné organizačně právní formě právnické osoby, tedy i na jakékoli jiné politické straně, nemůže být řeči.

– Stejně tak nemůže být řeči o vzniku zcela samostatného subjektu (jak může být samostatný, když je **jen** územní organizací jiné politické strany?)

– Z výše uvedeného textu vyplývá i to, že KSČM je spjata s Komunistickou stranou Československa, že k ní patří, že je její formou a i při nejextenzivnějším výkladu nelze z daného textu vyvodit, že se Komunistická strana Československa transformovala do KSČM, nebo že se v tuto stranu přeměnila.

2/ Druhý dopis ministra vnitra uvádí již poněkud odlišnější variantu evidence KSČM: „...Byla-li důvodem tohoto návrhu na evidenci zamýšlená změna organizační struktury Komunistické strany Československa, kdy KSČM vytvořila spolu se Stranou demokratické levice Federaci Komunistické strany Čech a Moravy a Strany demokratické levice, nemění tato skutečnost nic na faktu, že ode dne zápisu KSČM do evidence politických stran, tzn. od 28. 11. 1990, vyvíjela tato strana samostatnou činnost na území České republiky **vedle Komunistické strany Československa.**“

V prvním dopise bylo totiž uvedeno, že oním druhým partnerem ve federaci byla Komunistická strana Slovenska, nikoliv „Strana demokratické levice“. Tento název přijala Komunistická strana Slovenska později, v žádném případě jej neměla dne 31. 3. 1990. Ale ani „Strana demokratické levice“ již neexistuje, takže ve „Federaci“ chybí druhý člen. Z toho vyplývá, že „Federace“ neexistuje, protože pojem „federace“ nutně předpokládá druhého člena!!!

Je-li tomu tak a nemůže tomu být jinak – pak federace dvou stran (která byla jako politický subjekt registrována), již neexistuje, a pokud nedošlo k přeregistraci, **tak v evidenci ministerstva vnitra je neexistující strana.**

3/ Z uvedeného zároveň plyne, že KSČM, ať již jako samostatná politická strana nebo ve formě jakékoli federace nemohla vyvíjet politickou činnost vedle Komunistické strany Československa. Nejen kvůli již uvedenému výkladu o své právní neexistenci (existence pouze de facto, nikoli de iure), ale také proto, že od ustavujícího sjezdu KSČM žádná Komunistická strana Československa neexistuje. Jestliže ano, jak se uvádí ve shora citovaném dopise ministra vnitra, pak se nabízí logické otázky: Kde má Komunistická strana Československa sídlo, kdo jsou její představitelé a proč není taková strana evidována ministerstvem vnitra? **Ne-li evidována, pak neexistuje!** (V tomto výkladu je odhlíženo od Komunistické strany Československa založené v r. 1995 Miroslavem Štěpánem).

Ze shora citovaného dopisu ministra vnitra je zřejmé, že argumentace dopisu popírá sama sebe. Na jedné straně se tvrdí, že KSČM vyvíjí činnost vedle Komunistické strany Československa, na druhé straně zase, že Komunistická strana Československa změnila svůj název na Federaci Komunistické strany Čech a Moravy, neboť, jak se uvádí v dopise ze dne 16. 2. 2007: „...Komunistická strana Československa byla prohlášena za již vzniklou politickou stranu zákonem č.15/1990 Sb. o politických stranách. Dne 28. 8. 1991 **změnila svůj název** na Federaci Komunistické strany Čech a Moravy a Strany demokratické levice. Její výmaz ze seznamu politických stran a politických hnutí provedlo ministerstvo vnitra dne 23. 4. 1992. Z návrhu na výmaz vyplývá, že veškerý majetek a závazky Federace Komunistické strany Čech a Moravy a Strany demokratické levice přešly na právní nástupce, Komunistickou stranu Čech a Moravy se sídlem Politických vězňů 9, Praha 1 a Stranu demokratické levice se sídlem v Bratislavě.“

Tato tvrzení jsou v rozporu s předchozím tvrzením ministerstva vnitra, že „ode dne zápisu KSČM do evidence politických stran, tzn. od **28. 11. 1990**, vyvíjela tato strana samostatnou činnost na území České republiky vedle Komunistické strany Československa.“. Existovala KSČM, ať již v jakékoli podobě od 28. 11. 1990, jak nejprve ministerstvo vnitra uvedlo nebo teprve od změny názvu Komunistické strany Československa na Federaci Komunistické strany Čech a Moravy a Strany demokratické levice? A to nemluvíme o výmazu Komunistické strany Československa, který měl být proveden 23. 4. 1992.

Výše uvedené skutečnosti vyvolávají pochybnosti nejen o řádné registraci KSČM, ale i o její právní existenci vůbec a konečně i o celém registračním řízení politických stran ministerstvem vnitra. Výše uvedené rozpory jsou podle mého názoru neodstranitelné a právní existence KSČM je tedy více než sporná. To slovo „více“ znamená, že je nulitní. Politická strana, která neexistuje, nemůže být registrována. Stačí tedy registraci zrušit a strana nemusí být ani rozpuštěna.

EXIL V AUSTRALSKÉM PROTINOŽÍ (5)

Bořek Šindler

POZVOLNÉ ROZPLÝVÁNÍ SYDNEYSKÉ ŠEDĚ

Rozbřesklo se toho památného roku padesátého teplounké a lahodné australské jaro, a pláže přátelsky kynuly přímořskou pohodou. A nádherné sydneyjské pláže takovou vlaze lákavou pohodou kynout dovedou. Bachratá i nebachratá plavidla nepřestávala chrlit tisícíhlavé davy evropských vydědenců z uprchlických táborů, a bulvární australský tisk nepřestával zdůrazňovat a napadat jejich nebritskost. Tehdy od ostatního světa prakticky izolovaná Austrálie okázale vyznávala barvu bílou, jen a jen barvu bílou. Tou se sice evropští vydědenci pochlubit mohli, vrzala tam ale ta řeč a ty nebritské mravy. Hlavně to nesrozumitelné „lingo“ Australany rozdražďovalo, ač oni sami hovořili anglicky způsobem rodilé Brity obveselujícím... Bulvár se co chvíli tasil s tím nebo oním nedostatkem nově příchozích – evropští běženci prý jsou v podstatě povětšinou zločinci, váleční i neváleční, nebo mají k zločinným choutkám jen ten krůček. Tvoří ti přivandrovalci skvrnu na naší britskosti... I z Británie sem dovážely lodi tisíce britských emigrantů bažících po účasti na podílení se na australské poválečné hospodářské konjunktury – Británie vyšla sice z válečného konfliktu jako jeden z vítězů, sotva se ale jen pomalounku probírala ze zhoubných následků mnohaletého hospodářského úpadku způsobeného válkou... Britové nebyli ovšem nuceni podepisovat dvouleté vládní kontrakty – zaplatili si jen deset, ano – pouhých deset, britských liber, a jelo se do Austrálie. Byla to ovšem očividná diskriminace, diskriminace non plus ultra, ale dělo se to s naprostým souhlasem australské veřejnosti. Kdekdo tehdy v Austrálii měl ještě v Británii rodiče, prarodiče, nebo jiné příbuzné. Britští nově příchozí byli vítaným příspěvkem do vybudování světlé, a samozřejmě výhradně britské budoucnosti pátého světadílu. My ostatní jsme byli jen nutnou přítěží, přítěží jen z donucení trpěnou. Říkalo se nám už tehdy New Australians, mým uším to ale znělo spíše jako nadávka, spíše jako výsměch. Mým uším to tak znělo velmi zvučně, a s vervou jsem prohlašoval, že já žádným Novo-australanem nejsem a být nechci, že jsem Starým Evropanem. Do Austrálie jsem konečně dorazil jen z musu – ale vysvětlovat tehdy Australanům pojem exilu bylo zhola nemyslitelné... Mým novým přátelům proslým Osvětímí to australské „urážení“, jak jsem vyzníval, šlo jen jedním uchem tam a druhým hned ven. Nijak si to utrhačství nepřipouštěli, prostě to bezstarostně přecházeli s pokrčením ramen. Oni si prožili a věděli svoje – a kdykoli jsem si to dal v hlavě dohromady, zastyděl jsem se, alespoň trochu, za tu svou nedůtklivost, a chvílku jsem se hanbil za svou nevhodnou citlivost a nedůtklivost, ale jen na tu chvílku. Česká tvrdohlavost pak přece jen obyčejně vítězila, šly mi ty narážky a urážky proti mé české srsti, a prohlašoval jsem se tím raději a s gustem za kovaného Evropana tělem i duší...

Žil jsem docela spořádaným a střídavým životem, ale o víkendech, a někdy i po večerech, jsem se prostě nemohl nepouštět na návštěvy do českých hospůdek. Čtvrť Rushcutter's Bay hostila tou dobou podnik Emila Koroščenka – a to byla nějaká instituce! Emil Koroščenko – bratr Koroščenko, bratr Emil – ji ve své podkarpatské mohutnosti vysloužilce londýnské exilové armády v kouři a čmoudu ovládal boдрým bytí rázným působením a vřelým slovem, slovem tu rusínským, tu slovenským, tu přibližně i českým, tu všeobecně slovanským, a při čilém roznášení chutných omáček neopomíjel s širokým úsměvem zatnout palec na pokraj donášeného talíře s mistrnou virtuositou, a to tak, že se jeho palec sotva znatelně dotýkal vonné polevy. Emil Koroščenko nebyl jen pouhým majitelem proslulé české restaurace. O Emilovi jsme se často dočítali i ve sportovních přílohách sydneyjských večerníků. Byl totiž i v Sydney renomovaným zápasníkem ve volném stylu. Emil byl vazba, těžká vazba, dovedl se na protivníka do ruda rozhorlit, a večerníky si libovaly. Proslul i mezinárodními zájezdy a v jeho hospodském podniku byly i k vidění jím v zahraničí údajně vybojované trofeje. Jednou se ale stalo, co čert nechtěl, že jeho obdivovatelé zjistili na jednom z těch vítězných pohárů vyrytá slova „For ressling“ – a to zasadilo Emilovi, takové gramatické nuance naprosto neznalého, a jeho věhlasu mezinárodního zápasníka citelnou ránu... Nebyl jenom mezi Čechy vyhledávaným hospodským a zápasníkem – v jeho domácnosti našel nejen Čížek i ubytování v nouzi. Emil byl prostě dobrák od kosti... Vedle Koroščenkova podniku byl tou dobou mezi námi dobrot dychtivými neženáči populární i Premiér – a to byla pomenší útulná česká

hospůdka těsně pod King's Crossem na samém pokraji William Street, vkloubená do tamního sousedství. Tam se dostal za pouhých „ten and six“, za deset šilinků a sixpence, obrovitý koberec vídeňského řízku s utěšenou hromádkou bramborového salátu a kouskem citronu, samozřejmě i vepřová s nejedním knedlíkem, a i to byl vyhledávaný ráj svobodných Čížků. O víkendech se tam nahrnuli na celé dva dny i hoši ze Sněžných Hor, a o těch bylo známo, že libry se jim jen jen sypaly ze všech kapes. Bylo tam i působiště Čechoslováka, spíše ale Slovákočecha Miky Komyho a jeho podloudných kumpánů. Jak tam tak jednou sedím nad bramboračkou, přitochí se mi ke stolu sám Miky Komy s kloboukem v hrsti, že prý vybírá na sirotky. Nu, na sirotky, na sirotky - nezbylo než vhodit mu do klobouku dvoulibrovku - Mikymu se nedalo bezpečně odmítnout, na to jeho kumpáni pozorně dbali. Miky Komy skončil nakonec někde v chládku, a jako by se potom po něm země slehla... Češi na Crosse otevřeli i pověstný „Gulash Bar“, kde servíroval z obrovského kotle sběračkou Petr Engelman důkladné porce oné středoevropské speciality. Vůně guláše se prostírala všude kolem, tenkrát to byla pro Sydney zvyklou pojídat jen britskou tradiční krmí, učiněná kulinární senzace, leč nedůvěřiví Australané setrvali u svých steak-and-onionů. Dnes to už všechno dávno není pravda, dnes není pokrmu, který by nebyl v Sydney k dostání - revoluce zahájená opovrhovanými poválečnými přistěhovalci radikálně změnila i sám způsob australského stolování v jídle i pití.

Na Cross jsem dost často zamířil i na večeri. King's Cross byl ovšem již tehdy semenišťem neřesti, rejdišťem zločinců a pokoutním působištěm podloudníků všech obměn. Byla to čtvrt vykřičená po celé australské federaci s dámičkami promenujícími se s jistou diskretní vyzývavostí po chodnicích, a vrhajícími skrytě dráždivé pohledy na kdejaké mužské stvoření, a také s možností sehnat pokoutně alkohol - říkalo se tomu „sly grog“ - i po šesté hodině večerní, kdy svatouškovské zákony jeho prodej lihovin zakazovaly. King's Cross byl, a vlastně dosud je, soustava křivolakých ulic a uliček kolem živé dopravní křižovatky mezi centrem města a východní Sydney. Kdysi, za klasické doby koloniální, tam prý stával větrný mlýn. Před druhou světovou válkou se tam shromažďovali umělci všech uměleckých vyznání a odstínů, pokud se tehdy o umění v Austrálii dalo vůbec hovořit, a za války tam vtrhli za zábavou a povyražením američtí vojáci, a jejich každovečerní halasná přítomnost i jejich dolary byly chtivými dámičkami vítány s nepotlačovanou rozkoší. Tak i v padesátých letech tam po soumraku bylo slyšet jazyky a potkávat námořníky ze všech koutů globu - a to byla senační podívaná nikde jinde v Austrálii nevidaná a nezakoušená. Samozřejmě sem tam do té bizarní lidské změti vedrala i čeština, a neslavně proslulé leč ruchem živě a hlučně tepající Arabian Café hlučovalo nejedním nářečím jak Moravy, tak i Čech. Někteří z našich krajanů se tam nastěhovali a usadili se v tom polosvětě hříchu a zločinu nadobro, a hrávali tam ferbla ještě před koncem dvacátého století...

Nu, dostalo se tam na vykřičeném Crosse však pořídit chutné české jídlo, dobrý český oběd nebo dobrá česká večeře, a pouštival jsem se tam z poklidného Randwicku i já, Australský nováček. Jednou tam tak už za šera bloumám a rozmýšlím se mezi houbovou u Emila Koroščenka a vídeňským řízkem se salátem v Premiéru, a najednou se ke mně přitochí jakýsi Maďar středního věku. On že je z Budapešti, já na to že já z Prahy. Maďar Nemaďar, byli jsme oba z Evropy, a to platilo víc nežli připomínka na vyvrácení Velké Moravy. Slovo nedalo jen ale hned tak slovo. Hovořilo se nahoru a dolů, jelo tou německo-maďarsko-českou angličtinou, a semlelo se to i ono. A on ten Maďar najednou z ničeho nic, že mě zve na parádní večeri v jednom místním nightclubu. To mě vyvedlo trochu z rovnováhy, jak ta jeho podunajská švitornost tak to nečekané pozvání na večeri do luxusního nočního podniku. V kapse mně cinkalo jen zhruba tolik šilinků, kolik jich bylo zapotřebí na řízek se salátem nebo na tu houbovou u Emila, ale dal jsem se přece jen nakonec, vapros družby, zlákat. On to ten Maďar konečně navrhoval jako štědré svoje pozvání, proč tedy konečně ne. Uvedli nás k luxusně připravenému stolu, příborů bylo skoro jako v restauraci na Orontes, můj Maďar vybral tu nejlepší krmí hodnou jeho rodné Budapešti, a při druhé lahvině - kde se vzalo, tu se vzalo, i přes přísný zákaz podávání alkoholu, perlivé víno - nu a při druhé lahvině a x-té cigaretce jsme nespouštěli oko ze svůdných byt sotva dooblečených tanečnic. Když si můj galantní hostitel šel poodskočit, zdolával jsem situaci bez dialogu. Hudba hrála, tanečnice se v bocích prohýbaly. Potom hudba dohrála, boky tanečnic se doprohýbaly, a nade mnou najednou pan vrchní s účtem. Jen jsem mávnul rukou, jako že můj host bude

platit. Budapeštský rodák se ale nějak přespříliš dlouho nevracel, a pan vrchní čísel tvrdou neoblomností a trval na okamžitém vyrovnání účtu. Jako prostoduchému prostáčkovi mi trvalo nějakou chvilku, než jsem situaci zcela pochopil. Byl jsem ale na holičkách. Těch pár šilinkových cinkátek v kapse bylo panu vrchnímu k smíchu. V zoufalství jsem sejmul z ruky svoje Longines hodinky, vyjednal s vrchním zástavu a honem taxíkem do Darley Road v Randwicku. Ani na taxíka jsem neměl, toho jsem musel nechat počkat na ulici, probudit chuděru paní bytnou, požádat ji o několikahodinovou půjčku, pak taxíkem horempádem zpátky pro hodinky – a zpátky do Randwicku, noční tramvaji... Nuže, poučení mi z toho vyplynout vyplynulo. Střežit se Crossu, nepřijímat lehkovážně pozvání cizinců – a střežit se především Maďarů středního věku. Lekce mi takto udělená nebyla k zapomenutí... Život, exilový i neexilový život v protinoží běžel ale svým tempem dál...

Jednou se vrátím domů z práce, a paní bytná mi slavnostně oznamuje, že mi volala nějaká slečna, a že zanechala číslo, abych jí prý zazvonil... Zazvonit slečně na jí zanechané číslo mi nikdy nemohlo být a nikdy nebylo proti mysli, a i když jsem měl u postele v Randwicku Leoninu fotografii, nelenil jsem telefon brzy pozvednout. A byla to Lilka, Lilka Bermanová, pohledná štíhlá škrabačka brambor v domácnosti Fischlových, kterou František Kříž potom ten večer tak galantně doprovázel do Burwoodu, okamžitě postaviv hráz mému nájezdu... Lilka oznamovala, že už prý s kamarádkou mají pronajatou cottage na Mosmanu, a abych přišel v sobotu na oběd. Nu, prosím, na oběd v sobotu – nebo to snad byla dokonce neděle? To mi z hlavy už vypadlo. To všechno ostatní se mi ale v hlavě pevně zapustilo do nezapomínání. Takže do Mosmanu a na oběd. Že by se byl ve mně přece jen probudil duch nezdolaného sukničkáře? Exilového sukničkáře? Exilového neexilového, dočkal jsem se pátku, dočkal jsem se víkendu, hodil jsem se do pucu a vyrazil na ten Mosman. Jak nevyrazit? Do pucu jsem se hodil tak, že jsem si uvázal i kravatu, oblékl si evropské kožené rukavice – kožené rukavice švýcarské provenience v teplé jarní Sydney! – a vyjelo se. Jelo se nejprve tramvají na Wynyard. Tam jsem pořídil čerstvý ananas, jako mnou hodnocený vzácný dárek – ananas, to byla nám v Evropě po celá válečná i poválečná léta nedostupná pochoutka, to přece musí padnout i v Mosmanu na úrodnou půdu. Že v Austrálii je ananas běžným vývozním artiklem – to mě tenkrát vůbec, ale vůbec nenapadlo. Vložil jsem tudíž vysoce mnou hodnocený ananásek do již připravené síťové taštičky, a další tramvají z hloubi Wynyardu na ten Mosman. Tam jsem bezpečně vypátral Muston Street, došel k číslu 54, přičísnul se, přehodil síťku s ananasem z ruky do ruky, a odvážně zalomcoval zvonkem. Chvilí nic. Chvilí jenom ticho, ale pak se dveře rozlétly dokořán, objevilo se za nimi děvče s bujnou kšticí černých vlasů, podívalo se na mě, na kožené rukavice, na síťku s ananasem, a vypuklo salvou nevázaného smíchu. Rehonila se bezuzdně i celá ta její obrovská černá čupřina. Stál jsem tam dost nejistě, a v jakési stydlivě nechápavě nevěře. S přičísnutou pěšinkou, v kožených rukavicích a s ananasem v síťové taštičce, a ta tvář pod tou černou čupřinou jen a jen hlaholila veselým řehotem... Vpadlo mi tam v tom Mosmanu snad něco do oka? Jak tam vůbec mohlo něco vpadnout? Mohlo nemohlo, vpadlo nevpadlo, vpadnout to tam některak přece jen muselo. Vpadlo. Vpadlo, vězelo to tam. Zůstávalo to tam i trčet.

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Ovšemže se čeština neustále obohacuje dalšími a dalšími anglickými nebo poangličtěnými výrazy, a to nejen v oblasti počítačových tajemností. Jak by ne. Není v tomto obohacování se také ta naše řeč sama samotinká. Obohacené anglickými slovy jsou dnes volens nolens i jazyky jiné, a dokonce i pyšná a vznešená mluva francouzská tomu náporu, namířenému zálučně na srdce Evropy především z Ameriky, nedovede vzdorovat a dokonale uchraňovat svou galskou čistotu. Nu, vyrojilo se těch novot z řeči anglické do té ubohé češtiny jako včel, zahemžilo se to žihadly a není divu, že se vyslovují obavy ochranitelů její čistoty a panenské nenarušenosti. Nejsem sice žádným rádně vědecky vyškoleným filologem, a jsem si tudíž dobře vědom svých z toho vyplývajících omezení, dovoluji si ale přesto znovu opakovat a kdekoho kolem sebe ubezpečovat, že naše vybroušená a bohatě vyšperkovaná česká řeč se nemá

čeho obávat, a že onomu horentnímu vpádu anglických pojmů už dnes směle čelí, a i do budoucna že mu celkem hravě odolá. Odolala kdysi ještě daleko nebezpečnějšímu a hrozivějšímu útoku němčiny, a to byl věru mocný a lstivý útok. Útok trvajících celé generace, vyvrcholeno systematickým odbouráváním našeho jazyka z veřejného života za doby císaře Josefa II, jeho houževnatých snah prosadit všude jen a jen spisovnou němčinu, a ohrožující český jazyk tehdy ještě zhola nedobroušený. Byl to útok vedený jak přímo z císařské Vídne tou dobou Čechám a Čechům jednoznačně dominující, tak i z úředních „císařských a královských“ působišť v poněmčilé a k českému jazyku tehdy ještě poměrně vlažné místodržitelské Praze. Dnes už je však někdejší zákeřný jazykový nátlak císařské „k. und k.“ Vídne dávno ten tam, je nám teď v Čechách už jen hořkou vzpomínkou, a celé Čechy a celá Morava triumfálně hlaholí už po několik generací jen po česku. Po česku. Tak, onak, často i ledajak, ale po našem, po česku, po českomoravsku, jak kde.

Když se tak člověk začne doma v republice rozhlížet a zaposlouchávat se od Růžďky a Vsetína po Cheb a Aš, od Frýdlantu do Domažlic a od Fulneku po Slavonice, vidí a slyší v jisté harmonii to, a vidí a slyší, i ono. Poslouchá to, pravda pravdoucí, v různých tóninách, ale všechno to zvučí v podstatě ve srozumitelné češtině. A tudíž našince z podrovníku napadají přitom i hříšné myšlenky. Nu, hříšné nehříšné, jak se to na ten talíř nadrobí. Tak například, jak by asi potrásali svými prostříbělymi a moudrými hlavami ti obrozenští Pepové, třeba takový abé Josef Dobrovský anebo i jeho pilný následník Josef Jungmann, kdyby se dnes tou širou českou zemí procházeli. Uši by ani moc asi stražit nemuseli. Hrozně rád bych ale alespoň z povzdálí pozoroval, jak oni by se medle asi tvářili („jaký by asi dělali ksichty“, procedily by bývaly jadrně ještě naše babičky). Však on ten učený abé ani té češtině nijak moc šancí nepřipisoval, přestože její mluvnicki vzorně vyšprnil, a chudák Jungmann se nějak kolem těch svých slovníků nějak naplahočil! Nu a dnes? Dnes by oba slyšeli šveholit češtinu od té Břeclavi až po ten Děčín. Na venkově i ve městech. Do uší by se jim to asi trochu zadržávalo, byli by z toho jistojistě úplně mimo tu mísu, ale český švitor by v tom všem nejrozličnějším ladění nerozpoznat nemohli. Rozplakali by oni se, nebo by plácali jeden druhého radostí po ramenou? A co teprve, kdyby zjišťovali, že místo šnuptychlů, štrozoků, šnelzúkú, frajlinek, mašinfýrů, maniků, šrajtoflí, vikslajvantů, fuseklí, mašinkvérů, mundůrů, krajzliků, šláfroků, ba i těch ksichtů, a dalšího rakušáckého haraburdí se už hned zase dovedly vynořit v české řeči ty tak dnes oblíbené platformy, lídři, regiony, mekáče, sekáče a ta všechna zbrusu nová i zánovní „poanglovaná“ češtinová pomíchanice? Nezačali by se oni snad nakonec i ošívát a proti těm nečeským novinkám ohrazovat? Oni by se ošívali a ohrazovali, což o to. Leč. Ano, leč sledujme to s nimi i dál.

Zjistili by totiž brzy, že moderní čeština se nijak té anglické invasi vůbec asi nebrání, a dokonce ubránit ani nechce a nepotřebuje. Že se těch všech anglicismů vlastně ani vůbec neleká, že jí jsou celkem i dost šuma fů, ba dokonce i lógr, že ona dnes už na ně i má. Že je nad ně i jakoby povznešena a neutiká před nimi bázlivě, nijak se před nimi nekrčí, neskrývá, skrývat že se prostě nijak nemusí. Že ona si už dávno i sama ústrojně umí vytvářet svoje ultračeské neologizmy, nová česká slova a za své poslední návštěvy v České republice jsem se těmto novým výtvorům nepřestával podívat ani já, ba obdivovat je. Uvedl bych například výrazy jako posilovna, mateřinka, odchyt, rozehrávač, dvojchyba, rozkrývat, navýšení, jednotlivkyně, četnice, příhraničí, přeplněnost, upozadit/upozadnit, koláčovna, odstávka, řadič, rolák, doutřít, doutřít se, přivalový děšť, poutač, kolejiště metra, prorůstové opatření, a to mi bezpochyby unikla i celičká dlouhatánská řada jiných novotvarů. Nu, jen si to považme. České ucho, navyklé jen na exilový suchopár, a najednou zachycuje tolik rozdráždění! Ten „poutač“ už je dnes celkem opravdu jen stará vesta, používá ten výraz kdekdo, to je na tom to nejradostnější: ono se to lidem dnes nemusí nijak cpát do krku, oni ty výrazy používají, docela spontánně je užívají, automaticky. Jakápak reklama. Poutač! Když jsem se pozastavil nad „odchytem“ koček, setkal jsem se nad svou zřejmou neznalostí s diskrétním potřesením hlavy. A proč ne četnice? Když četník, tož i ta četnice. Když jednotlivec, proč ne jednotlivkyně? Zaslchl jsem v televizi i slovo výherce a jemu odpovídající „výherkyně“. Dvojchyba a rozehrávač patří snad jen na tenisový dvorec, ale je to tady, máme to. „Stát na bedně“? Nu přece přijímat vyhranou medaili!

Kromě zbrusu nových českých slov se rojí i celé kupy nových výrazů – naše babičky by bývaly řekly českých „vejšplechtů“ – a z nich nemohu zde neuvést ten nejpodá-

řenější. Jen ovšem jeví se jako nejpodarenější mně, přespornímu. „Hele ty mlč a nech už toho, ty seš úplně mimo mísu“. Za minulých generací mohl člověk být vedle jako jedle, dnes je ale „úplně mimo mísu“. Jsou k tomu dva možné výklady – jedním z nich je možnost, že jde pouze o mísu jídelní... Takže si znovu dovoluji tvrdit, že kdo se obává o budoucnost češtiny, ten je „hele úplně mimo mísu“... Těšíte se do vodorovna? Jestliže se do vodorovna těšíte, těšíte na pohodlíčko postele. Jít se vyspat. Do vodorovna se položit... Všechno se to tam doma ale netřpytí. Není to ani všechno zlato. Do ušního bubínku nenavyklého poslouchat domácí cvrkot se člověku nahrnou i předsameťácké posameťácké hanebnosti. Není to například tentýž výraz. Je to ten samý výraz, ta samá látka, ten samý člobrda. Teď? Nyní? Jaképak teď, jaképak nyní? V současné době, v současném čase, v nynějším čase. Proto? Jaképak proto – tím pádem! A proto hrajte, já chci být veselá? Kdepak! Tím pádem hrajte, já chci být tím pádem i veselá. Heč! Tyto prastaré a zavilé germanizmy, řekl bych, tropí uchu více bolesti, než všechny ty platformy, ty všechny regiony a všichni ti lidrové... Sám Václav Havel se ve svých mluvních i písemných projevech zasadil o používání tvarů jako muž, mužou, říct, takže v současné době prakticky to muž říct, že když dva činí to samé není to to samé. Brrr...

Ty tam jsou ale dnes šarvátky s našimi někdejšími německými spoluobčany o prvenství řeči, češtiny nebo němčiny. Oni si ale nakonec ti naši bývalí spoluobčané dobře žijí ve svém kdysi jimi tak vysnívaném Německu. A dávají nám věru zatím konečně pokoj. Zatím. Oni nám a my jim. Pravda, cestou tam k nim domů do té jejich Říše je to trochu pocuchalo, ale i oni „trochu“ pocuchali, a setsaframentsky pocuchali, i nás, ne? Nu, tak nebo tak, čeština dnes zvučí po celém tom našem kraji, nahoru, dolu i napříč. Zvučí ponáhlu všelijak, někdy to člověka dovede i pořádně namíchnout, ale zvučí to všechno po česku. Konečně jen a jen po tom česku. Naši rozpínají a přinabubřelí germánští Spoluevropané dostali v té poslední evropské válce důkladně na frak. Kdo holt seje vítr sklízívá bouři. Ti naši germánští sousedé zasévali vítr už dávno a dávno, po celá staletí. V roce 1410 propuknul ten jejich vítr ovšem taktéž v opravdovou bouři, a to v té bitvě u Grünwaldu. Však i náš tatík Žižka si tam prý přišel na své. V druhé takové jimi rozpoutané bouři, ve druhé světové válce, lehl skoro popelem Berlín, a pak se nám podařilo konečně se od těch našich německých spoluobčanů, náramných to obdivovatelů německé říše, odpoutat, respektive odpoutat je, podle jejich opakovaného toužebného přání, od nás samotných. A dnes tedy všude u nás doma hlaholí jenom ten náš jazyk... Pozor ale, pozor! Deset, jedenáct milionů Čížku je jen kapička. Jen ta kapička kapilinka. A všichni dobře víme, že Mnichov stojí stále tam, kde stával v září roku 1938, a Berlín už že zase rázně udává ve Střední Evropě takt... Správně tušíme, ba dobře víme, že slabomyslných ignorantů s nějakým tím deštníčkem je na tom milém Západě vždycky podstatná zásoba, a že převálcovat nás z Východu na blankytné modro je toliko pouhou hračkou, s nabodeničky nebo i bez nich... Tak jen teda nebejt mimo tu mísu!

*****
LOUTKOVÉ DIVADLO LENKY MUCHOVÉ
UVEDE V NEDĚLI 14.10. V SOKOLSKÉM
NÁRODNÍM DOMĚ 16 GRATTAN CRES.
FRENCHS FOREST V 15:30 HODIN LIDOVOU
POHÁDKU 12 MĚSÍČKŮ. PÍSNÍČKY
A VYPRÁVĚNÍ V ČEŠTINĚ, SLOVENŠTINĚ
A ANGLIČTINĚ. VSTUPNÉ \$5 ZA RODINU.
NA PRODEJ BUDOU NAŠE OBLÍBENÉ KOLÁČE A PÁRKY
*****